

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκείνου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΛΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

*αθανασίου
διακού*

Ποτέ τοῦ ἡλίου ἡ εὐμορφία, ποτέ τῆς γῆς ἡ νεότης
 Κ' ἡ περσφάνεια τοῦ βουνοῦ, τοῦ δέντροῦ ἢ πρασινάδα
 Κ' ἡ λευθερία τοῦ ξητερίου, ποτέ τὴν γλυκάδα,
 Τόση κρυφὴ μοσχοβολία δὲν ἔχουσαν τριγύρω
 Ἐπὶ τὸ Διάκω ποῦ ψυχομαχᾷ. Τυφλὴ καὶ μανιωμένη
 Τὸν ἐκοιλοῦσε ἡ Διαπουριά.—Κεχρὶ παραδομένο
 Ἐπὶ τὰ δόντια τοῦ νερόμυλου, τριμυθόφυγα βιμμένη
 Μὲς ἔς τὸ λαρόγι ἐνὸς θεριοῦ, προσάναμμα, ἀποκλάδι,
 Χλωροκομμένο φρύγανο, ποῦ τῶδουσαν ἢ φλόγα,
 Ὀλόγυρά του ἐκύτταζε, σὺν νῦθελεν ἀκόμα
 Νὰ καταπιῇ μὲ μιὰ ματιά, νὰ κρύψῃ ἔς τὴν ψυχὴν του
 Τὴν ἔρημ τὴν πατρίδα του κ' ἐκαὶ ἔς τὸν ἄλλον κόσμον
 Νὰ τῆνε πάρη συντροφιᾶ.—Ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του
 Φτωχῇ, κακοεργατῇ κ' ἡ δούτυχὴ του ἡ μάνα
 Μὴν ἔρθῃ ὦρα γιὰ φοιτὴ τὸ χέρι τῆς ἡ ἀπλώση,
 Καὶ μὴν πεθάνῃ νησιτικῇ. Ἐπάγωσε ἡ καρδιά του
 Κ' ἕνα κελιάσμα γλυκὸ, πλασμένο μ' ὄλα τ' ἄνθη,
 Ποῦ τρέψ' ὁ κῆπος τῆς ζωῆς, τοῦ φύτερωσε ἔς τὰ χεῖλη.

•Γιὰ ἰδέεσ κειρὸ ποῦ ἐδιᾶλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρη
 •Τώρα πᾶνθίζουσαν τὰ κλαριά, ποῦ βγαῖν' ἡ γῆ χορτάρει.»

Ἀεὶ κ' ἤθελε πρὶν ἀναίθε ἔς τοῦ Πλάστη τοῦ τὸν κόρφο,
 Τῆ βραχισμένην του καρδιά νὰ σχίσῃ γιὰ νὰ φύγουν
 Τῆς νεότητος του τάρωματα, ποῦ δὲ χωροῦν ἔς τὸ μνημα.

Τὸν ἔπαυσαν τέλλογα, κ' ἄγρια, μεθυσμένα
 Τόνε δαγκοῦν ἔς τὸ πρόσωπο. Τάγριε φορτωμένο
 Φοβέριαι καὶ περίγελα καὶ φλογισμένα χυδία
 Τριγύρω του ἐκουφόραζε. . . Κάνενα χηλιδόνι
 Δὲ φαίνεται ἔς τὸν οὐρανὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃ. . .
 Ὁ δρόμος ἀτελείωτος | . . . Δεξιά, ξεροδιά του τοῦτος
 Ἄνταρτασμένοι οἱ Γκέκιδες. . . Τοῦς ἀναρᾶζε: ὁ Διάκος. . .
 «Δὲν εἶν' κἀνένας ἀπὸ σὰς καλάρους Ἀρσάνιτις
 •Νὰ ἐντρέπεται τὴ γύμνια μου, τὴν καταφρόνησίν μου.
 •Νὰ μοῦ φυτέψῃ ψυχικὸ ἔς τὸ μέτωπο ἕνα βόλι; . . .»

Βουδοὶ δὲν ἐταράχτηκαν, τότε θωροῦν μὲ τρόπο.
 Ἐφρόσκωνε ὁ κατακλυσμός. . . Ἐπὶ τὸ διάδα του ἕνας χτύπος
 Ἀκούστηκε μικρός . . . μικρός, σὺν νῦθε ξεροτικασῆ
 Τοῦ λόκου τᾶνασῆμα, σὺν νῦθε ἀπλώση χέρι
 Ἐπὶ τὸ πιστολιὸν τὸ σκάνδαλον . . . Ἀνάμειξ' ἀπὸ τόσους
 Μήπως ἐξόπνησε κἀνεῖς, ὅπου ἦταν παλληκάρει; . .
 Ἐφρίστηκε ὁ Καλλήλμπεης . .

— Σκυλί, ὅποιος κ' ἂν ἦται

Τὸν ἔχω λάβει χάρισμα . . . εἶναι δικὸ μου ψῶν . . .
 Μάθε το . . . κάτου τ' ἄρματα . . .

Καὶ σὺν τῇ νυκτερίδα
 Κολλάει ἔς τοῦ Διάκου τὰ μαλλιά. Ἐπᾶφτου οἱ φονιάδες.
 Ἀφόνει πάλ' ὁ θόρυδος. Τρέχουν, πηροῦνε, ἀκούζου
 Κι' ἀποσταμένοι πλακωτοὶ ἔς τοῦ βουκακιοῦ τὸν ἴσκιο
 Ἀράζουσε καὶ στέκονται. Ἀκίνητος ὁ γύφτος
 Τὸ φοβερὸ τὸ σύνεργον ἔς τὰ χέρινα του ἔκαταῦσε,
 Τοῦ Χάρου παραβλάστηρον, τοῦ τάπου σηματοῦρι.
 Ἐμπρὸς του, πίσω του βαθεῖα, διχαλωτοὶ δύο ψήσταις
 Μηγγιμένοι βρίζονται ἔς τὴ γῆ Ὁ πρῶτος ἔς τὸ κεφάλι,
 Ὁ δευτέρου ἔς τὴν ποδαρῖα. Σωρὸς γλυκῆ κλονάρια,
 Καὶ θράκια ποῦ ξεσπῶθίζαν . . . Τὸ δέντρο παραστάτης.

•Πλάστη μεγαλοδύναμη! Χριστέ! παράλαβέ με.
 •Βρέξε ἔς τὴ φλόγα μου θροσιὰ καὶ κάμε αὐτὴν τὴ στάχτη
 •Ποῦ θὰ ν' ἀφίσῃ τὸ κορμὶ τοῦ δούλου σου, Πατέρα,
 •Νὰ μὴ τὴν πάρη ὁ ἄνεμος καὶ νὰ μὴ μείνῃ στεῖρα.»

Ἐῖπε καὶ παραδόθηκε. Δεμένος ἔς τὸ δρομᾶρι
 Ὁ μάρτυρας σιγὰ σιγὰ, παρακαλεῖ τὴ φλόγα
 Μὲ τὸν κενὸν τὴ σάρκα του, ποῦταν γυμνὴ νὰ κρύψῃ.

Γυρίζει ὁ γύφτος τὸ σουβλί. . . Τὸ χέρι του ἀνεμίδει. . .
 Κι' ὅταν ἐμένανε νεκρὰ κἀμμιὰ φορὰ ἀπὸ δειλία
 Τάφωρεσιμένα δάχτυλα καὶ τάφρωεν τὴ πόρτ,
 Τότε ξυλταῖς καὶ σάλαγος, κεντήματα καὶ πέτραις.
 Φωνάζει κ' ὁ Καλλήλμπεης. . .

— Παληόγερε, ἀνδρεῖέφου. . .

Μέριαισε ἐκεῖνον τὸ δαυλί. . . γιὰ ἰδέεσ, ἀνάθεμά το
 Τὴ γλώσσαις ὅπου ἐπέταξε, καὶ πῶς τὸν ἔχει ζῶσει! . . .
 Ὅτ' ἔκ' τὸν βουφῆξῃ γρηγόρα . . . Ταράζου . . . μέριαισε το. . .

Κι' ὅσο κ' ἂν ἔσπρωγνε ὁ φονεῖας τὸ μυστικὸ τὸ ξύλο
 Τόσο ὁ κενὸς τὸν ἐπνιγε, τόσο θεριεῖται ἡ φλόγα.
 Διῶγει τὸ γύφτο ἡ ἀναλαμπὴ κ' ὁ κόσμος τρομασμένος
 Φεύγει τὸ στόμα τὸ στοιχειοῦ. Ἀνάφτου τὰ δεμάτια
 Πούσαν τριγύρω σφαιριστά. . . Τοῦ βουκακιοῦ τὰ φύλλα
 Φωτοκαμμένα βρέουσε. . . Κἀνένας δὲν ξανοίγει
 Πούσαι τοῦ Διάκου τὸ κορμὶ ἔς αὐτὴν τὴν καταδύδρα.

Κατακαθίζουσαν ἡ φωταῖς . . . τρέχουν σιγὰ μὲ φόβον. . .
 Ἄφραγο τᾶγο λειψάου! . . . Σκαλίζουσε τὴ στάχτη
 Μὴν εἶδου ἕνα κόκκαλον, μὴ ἴδου ἕνα σημάδι. . .
 Τίποτε! . . . δὲν πιστεύουσε. . . Σκάφτουσε, ξεδιαλέγουσαν
 Τὰ πεθαμένα κάρβουνα. . . Τίποτε! . . . γτύπα, κέντα,
 Μὴ σπῖθ' ἀστράφει ἀπὸ τὴ γῆ. . . Σηκόνουσε τὰ μάτια
 Καὶ βλέπουσαν ἕνα φτερωτὸ, χρυσὸ δακτυλιδάκι
 Ποῦ ἀνέβαινε ἔς τὸν οὐρανόν. . . Πότε, Θανάση, πότε;
 Ὅτ' νᾶρθῃ πάλε νὰ μὲς βρῆ καὶ ποιὸς θὰ τὸ φορέσῃ
 Τὸ φυλαχτὸ σου τάκριδον; . . . Πότε, Θανάση, πότε; . . .

Ῥυάζονται, φεύγουν τὰ θεριά. Κλεφτὰ, κλεφτὰ κ' ὁ γύφτος
 Χωνεῖται ἔς τὴν κουράλα του. Κἀνεῖς δὲν ἀπομένει
 Παρ' ἢ ἀχιτίδες τοῦ ἡλιοῦ, ποῦ ἀσπάζονται τὸ μνημα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Προσάναμμα, ξηροὶ λεπτότατοι κλαδίσκοι, δι' ὧν
 ἀνάπτει τις φλόγα.

Ἡ μήτηρ τοῦ Διάκου πρὸ ὀλίγων μόνον ἔτων ἐτελεύ-
 τησε. Καθ' ἣν δὲ ἔλαβον διαβεβαίωσιν, ὁ ἡρωϊσμός τοῦ
 υἱοῦ τῆς ἀνημέμφῃ διὰ ἰσοδίου δωδεκαδράχμου συντάξαις!!

Σημαδοῦσιν, ἐν γένει πᾶν τὸ τιθίμενον καὶ μακρόθεν
 διακρινόμενον πρὸς διάγνωσιν ἐπικινδύνου τινος μέρους. Κυ-
 ρίως δὲ τὰ βυτία δι' ὧν σημεῖονταὶ αἱ ὑψαλοὶ χάριν τῶν
 διαπλεόντων τὰς θαλάσσας.

Διχαλλὰ, ξύλον αὐτοφυῶς σχιζόμενον εἰς δύο διεστώτα
 μέρη.

Ψῆσταις, σιδηροῦν ἢ ξύλινον ἐργαλεῖον ὑπεριτθόν τὸν
 ὄβελόν.

Δρομᾶρι, πᾶν ἐπίμηκες ξύλον ἐν εἴδει λεπτῆς δοκοῦ.

Ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λιαν ἐπαίθητῃ θερμότης καλεῖται
 πύρη, ἢ δὲ ὑπερβάλλουσα τῆς φλογὸς λάμψις, ἕνα λαμπή.

Ῥεῖω ἐπὶ φύλλων, ἀνθῶν ἢ τρυφερῶν καρπῶν ὅταν

ἔκτινος ἀτμοσφαιρικής ἐπιβροῆς ἀφινιδίως καταπίπτωσι. Λέγεται δὲ μεταφορικῶς καὶ περὶ ἀνθρώπων ὑπὸ χρονίας καὶ μακρᾶς νόσου τηκομένον.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκινς.
Συγγράμ. 181 σελ. 658.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ ὁ Ὀλιβερ ἐν τῇ συναναστrophῇ τῶν ἀξιοτίμων φίλων του.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν μεσημέριαν, ἀφ' οὗ ὁ Ἀπανωλαδίας καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἐξῆλθον διὰ τὴν ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰς συνήθεις τῶν ἀσχολίας, ὁ κύριος Φείγγιν ἐπωφελέθη τῆς εὐκαιρίας, ἵνα διὰ μακρῶν νουθετήσῃ τὸν Ὀλιβερ, καταδεικνύων ὀπόσῳ φρικτὸν ἀμάρτημα εἶναι ἡ ἀχαριστία, σαφέστατα δὲ τῷ ἀπέδειξε ὅτι ἀχαριστότατος ἐφάνη πρῶτον μὲν καταλιπὼν ἐκουσίως τὴν ἀξιόλογον συντροφίαν τῶν φίλων του, καὶ ἔπειτα ἀποπειραθεὶς ἐκ νέου τὴν δραπετεύσῃ, ἵνα ματαιώσῃ τόσας δαπάνας καὶ τόσους κόπους, οὓς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ κατέβαλον. Ὁ κύριος Φείγγιν ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχε τῷ Ὀλιβερ καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἐπέδειξατο αὐτῷ καὶ προσέθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ ὑπέβηθησαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς πείνης· εἶτα διηγήθη αὐτῷ τὴν φοβεράν ἱστορίαν παιδίου τινὸς ὃπερ συνέδραμεν ἐπίσης ἐξ εὐσπλαγχνίας, ἀπαρallάκτως ὡς τὸν Ὀλιβερ, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἀπέδειχθη ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ συναψῇ σχέσεις μετὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ὅποιον ὅμως δυστυχῶς κακὸν ἔλαβε τέλος, ἀπαγγονισθὲν ἡμέραν τινὰ ἐν Ὀλντ Βαίλου. Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ποικίλῃ ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάθῃ ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος τοιοῦτο τέλος· ἀλλὰ δακρύων κατέδειξε τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀνάγκῃ εἰς ἣν περιέστη ἕνεκα τῆς κακῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐπιβουλοῦ διαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ παιδὸς, ἅτινα χάριν τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ τοῦ Φείγγιν καὶ τῶν στενῶν φίλων του καθίστων ἀναπόδραστον τὴν τοιαύτην οἰκτρὰν καταστροφὴν.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπέρανε τὴν διδαχὴν του διὰ περιγραφῆς ἡμιστά κολακευτικῆς τῶν πικριῶν τῆς ἀγχόνης, προσέθηκε δὲ εὐγενῶς καὶ μελιχίως, ὅτι ἠλπίζε πῶς οὐδέποτε θὰ ἠναγκάζετο νὰ ὑποβάλλῃ τὸν Ὀλιβερ Τουίσιτ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην δοκιμασίαν.

Ἀκούων τὸν κύριον Φείγγιν, ὁ μικρὸς Ὀλιβερ ἔτρεμεν ὅλος, ἂν καὶ δὲν κατελάμβανεν ἐντελῶς τὰς ἀποτροπαίους ἀπειλάς, ἀς ἐνέκλειον οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἐκ πείρας ἔμαθεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ συγχύσῃ τὸν ἀθῶον μετὰ τοῦ ἐνόχου, ἂν τυχὸν εὕρισκεν αὐτοὺς ἁμοῦ ἀναμιμνησκόμενος δὲ τῶν συχνῶν λογομαχιῶν τοῦ Φείγγιν καὶ τοῦ κυρίου Σάικς, ἐπίστευσεν ὅτι πολλὰς μέχρι τοῦδε ὁ Ἑβραῖος ἐφέρμοσε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀδικησάντων

καὶ φλυαρῶν. Ὑπαινιγμοὶ τινες ἐν ταῖς λογομαχίαις ἐκείναις, ἀναφερόμενοι εἰς παλαιότεραν τινὰ τοιοῦτου εἶδους μηχανορραφίαν, ἦλθον εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπάγωσαν τὸ αἷμά του. Ἡ γαῖρα δειλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀντέκρουσε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Ἑβραίου· ὁ γέρον κακούργος εἶδε τὴν ὠχρότητα τοῦ παιδὸς καὶ κατενόησε τὸν τρόμον του, μετὰ χαρᾶς δ' ἀπροκαλύπτου παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ.

Ἀπαίσιον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Φείγγιν· ἐκτύπησε θωπευτικῶς τὸν Ὀλιβερ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐὰν ἔμενον ἡσυχος καὶ εἰργάζετο ἐπιμελῶς, θὰ ἐγίνοντο καλοὶ φίλοι. Εἶτα ἐφόρσε παλαιὸν τινα ἐμβαλωμένον ἐπενδύτην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε κλειδῶσας ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ κατὰ τὰς ἐπιλοίπους ὁ Ὀλιβερ ἔμενε μόνος ἀπὸ πρῶτας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἀφιέμενος ἐλεύθερος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις, ἀνεμιμήθηκετο ἀδιαλείπτως τῶν καλῶν αὐτοῦ ἐν Πέντοβιλ φίλων, καὶ μετὰ πικρίας ἐσυλλογιζέτο ὀπόσον ἐλευσινῆν ἰδέαν θὰ συνελάμβανον περὶ αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἑβδομάδος ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐκλείδωνε πλέον τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἦτο ἐλεύθερος νὰ περιφέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο ἐρημος καὶ ῥυπαρά. Τὰ δωμάτια τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐκοσμοῦντο διὰ μεγάλων φαντωμάτων, ὑπὸ δὲ τὸν καλύπτοντα ταῦτα ἄφθονον κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διεκρίνοντο εἰς ποικίλαις γλυφαί. Ὁ Ὀλιβερ συνεπέρανε ὅτι ἄλλοτε, πολὺ πρὸ τῆς γεννησίσεως τοῦ Ἑβραίου, ἡ οἰκία θάνηκεν εἰς ἀνθρώπους ὑψηλοτέρης περιωπῆς, καὶ θὰ ἦτο ἴσως τότε, ἡ νῦν στουγγὴ καὶ ἀπαισία, εὐχάριστος καὶ φαιδρὰ κατοικία.

Πάσας τὰς γωνίας τῶν τοίχων καὶ τὴν ὀροφὴν ἐκάλυπτον πυκνοὶ ἴστοι ἀραχνῶν. Ἐνίοτε δὲ, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ εἰσήρχετο ἡσυχῶς εἰς τὴν δωμάτιον οἱ ποντικὸι ἔσπευδον νὰ κρυβῶσιν ἐντρομοὶ εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν· ἐκτὸς τῶν ποντικῶν δὲ ἄλλο ζῶον οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰκούσῃ ἠδύνατο. Πολλὰς ἐπερχομένης τῆς νυκτὸς, κατὰ κόπος ἐκ τῆς ἀνά τὰ δωμάτια περιπλανησεῶς του, εἰσέδυνε εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ εἰς τὴν ὁδὸν φέροντος διαδρόμου, ὅπως ἡ ὕσον ἔνεστι πλησιέστερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖ ἔμενε προσεκτικώτατον τείνων οὓς, καὶ ἀριθμῶν τὰς ὥρας μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἑβραίου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ἐν πᾶσι τοῖς δωμάτιοις, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελῶστα κακλεισμένα διὰ τῶν ἐσκαριασμένων μοχλῶν αὐτῶν, οἵτινες πρὸς πλειότεραν ἀσφάλειαν ἦσαν προσέτι στερεῶς ἐσφηνωμένοι εἰς τὰ ξύλα, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰνοιγῶσιν ἄνευ ἐπίτηδες ἐργαλείων καὶ πολλοῦ κρότου. Τὸ φῶς εἰσέδυνε μόνον διὰ τινῶν στογγύλων ὀπῶν, οὕτως

δὲ ἡ ὄψις τῶν δωματίων καθίστατο ζοφερωτέρα καὶ στουγγωτέρα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ὑπερφῶ εὕρισκετο ἐν παράθυρον, ἄνευ παραθυροφύλλων, περιπεφραγμένον μόνον διὰ κικλιδίων σιδηρῶν στερεωτάτων. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐκάθητο ἐκεῖ ὁ Ὀλιβερ, καὶ σύνουος ἔβλεπε πρὸς τὰ ἔξω· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν στεγῶν καὶ τῶν μαύρων καπνοδοχῶν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ· ἐνίοτε μόνον ἀνεκμπεν ἐκ τοῦ ὑπερφῶ οἰκίας τινὸς ἀπωτέρας κειμένης ἡ πολεὶα κεφαλὴ ἐνδὸς γέροντος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ παράθυρον τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ὀλιβερ ἦτο ἐν ἀχρηστία, καὶ τοὺς ὑελοπίνακας αὐτοῦ ἐκάλυπτε πυκνὸν στρώμα κονιορτοῦ καὶ ἀκαθαρσιῶν, μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα· νὰ φωνάζῃ δὲ ἐπικαλούμενος βοήθειαν οὐδὲ κἄν νὰ τὸ συλλογιθῇ ἔπρεπε, διότι ἦτο τὸ αὐτὸ ὥσει εὕρισκετο ἐν τῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου σφαίρας.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ἀπανωλαδίας καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἔξω, ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν πρῶτον τῶν νεαρῶν ἐκείνων λωποδυτῶν νὰ ἐπιμεληθῇ πλειότερον τοῦ συνήθους τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ· ὁμοιωθέντες ὅτι δὲν κατελαμβάνετο συχνάκις ὑπὸ τοιαύτης ἀδυναμίας· κατὰ συνέπειαν δὲν ἀπηξίωσε νὰ διατάξῃ τὸν Ὀλιβερ νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ, ὅστις ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ὁσάκις ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμος, καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῆ ὅταν ἔβλεπεν ἀνθρώπινα πρόσωπα, καὶ αὐτὰ τὰ ἀπεχθέστατα, καὶ μεγάλως ἐπεθύμηε νὰ ἐφελευσῇ τὴν ἀγάπην τῶν περιστοιχιούτων αὐτὸν ὅταν ἠδύνατο ἐντίμως νὰ πράττῃ τοῦτο, οὐδαμῶς ἐδίστασε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἀπανωλαδία· οὕτως ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Ὀλιβερ γονατίσας τὸν ἕνα πόδα, ἤρχισε νὰ σιλιβῶν τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου Ντόκινς, ἡ, καθὼς οὗτος ἔλεγε, νὰ μουτζαλώσῃ τὰ πατούμενα.

Ἐἶτε διότι ὁ Ἀπανωλαδίας κατελήθη ὑπὸ τοῦ αἰσθημάτων ἐκείνου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, ἕπερ πᾶν λογικὸν ζῶον αἰσθάνεται, ὅταν καθήμενον νοητικῶς ἐπὶ τραπέζης καπνίζει τὴν πίπαν του καὶ σείει ἀμερίμως τὴν ἑτέραν τῶν κνημῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλοι σιλιβῶνται τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὅποια δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰφαίρῃ, οὐδὲ θὰ ἔχῃ κατὰ συνέπειαν τὴν σκοτοῦραν νὰ τα φορέσῃ πάλιν· εἶτε διότι ἡ καλὴ ποιότης τοῦ καπνοῦ διήγειρε τὴν εὐαισθησίαν του ἢ ὁ ἐξαιρετικὸς ζῆθος ἐπαῖρησε ἐπὶ τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς διάχυσιν αἰσθημάτων, σφόδρα ἀντικείμενη πρὸς τὸν συνήθη χαρακτήρα του. Κατεβίβασε μὲ περίφροντι ἦθος τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ὀλιβερ, εἶτα δὲ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶπε μετὰ τινος στεναγμοῦ·

«Τί κρῖμα, νὰ μὴν εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς τέχνης!

— Βέβαια! εἶπεν ὁ Τσάρλου Μπέιτς· μὰ δὲν ξέρεῖς ὁ κουτὸς ποῖον εἶναι τὸ καλὸ του!»

Ὁ Ἀπανωλαδίας ἐστέναξε καὶ αὐθις καὶ ἀνέλαβε τὴν πίπαν του. Ὁ Τσάρλου ἔκαμε τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέροι δὲ ἐκάπνισαν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινὰ λεπτά.

«Βάνω στοίχημα πῶς οὔτε θὰ ξέρεῖς ποῖα εἶναι ἡ τέχνη μας, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδίας, οἰκτεῖρων τὸν τρόπον τινὰ αὐτόν.

— Θαρρῶ πῶς τὸ ξέρω, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ ἀνεγείρας ζωνρῶς τὴν κεφαλὴν· εἶναι ἡ κλεψιά... δὲν εἴσατε κλέπται;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἀπανωλαδίας, καὶ θὰ τὸ εἶχα γιὰ ἄντροπὴ νὰ κάμω ἄλλη δουλειά.» Συγχρόνως δὲ ἐφόρσε στραβά τὸν πῖλόν του, καὶ ἐκύτταξε τὸν κύρ Μπέιτς, ὥσει προεκάλει αὐτόν νὰ τον διαψεύσῃ ἂν ἐτόλμα. «Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη μου· καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη καὶ τοῦ Τσάρλου, καὶ τοῦ Φείγγιν, καὶ τοῦ Σάικς, καὶ τῆς Νάνσυ, καὶ τῆς Μπέττυ καὶ ὅλων μας ὅσοι εἴμαστε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Φείγγιν καὶ τελειώνοντας εἰς τὸν σκύλον τοῦ Σάικς, ὅπου δὲν ἔπαι· κάτου ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Βέβαια, αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ φανῇ Ἰουδαίος, προσέθηκεν ὁ Τσάρλου Μπέιτς.

— Δὲν θὰ τοῦ ἔλθῃ ποτὲ ἔς τὸν νοῦ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδίας, νὰ πάῃ εἰς τὸ θρανίον τῶν μαρτύρων καὶ νὰ βαδύξῃ. Καὶ δεκαπέντε ἡμέρας νὰ τον ἔχουν ἐκεῖ δεμένον, νηστικὸν, δὲν θὰ το κουνήσῃ καὶ δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουτιά γιὰ νὰ μας βλάψῃ.

— Τέτοιο πρᾶγμα! οὔτε νὰ το συλλογιθῆς! παρετήρησεν ὁ Τσάρλου.

— Καλὸ σκυλὶ ὡς τόσο, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀπανωλαδίας· ὅταν ἦναι ἔς τὴν συντροφίαν, εἶδες τί ἄγρια ποῦ κυττάζει ἐκεῖνον· ποῦ ἔπαι νὰ γελάσῃ ἢ νὰ τραγώδῃ! Καὶ ὕστερα ὅταν ἀκούσῃ νὰ παῖξῃ τὸ βιοῦν¹ λουφάζει² καὶ ὅταν δὲν ἦναι ἀνάγκη, ποτὲ δὲν κάνει σαματὰ.³

— Εἶναι ἀλήθεια ντόμπρος χριστιανός,⁴ εἶπεν ὁ Τσάρλου.

Ὁ κύριος Μπέιτς ἠθέλε διὰ τούτου νὰ εἶπῃ ὅτι ὁ σκύλος ἦν πεπρωκισμένος μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, οὐδὲλως δ' ἐφαντάζετο ὅτι ἡ φράσις του εἶχε καὶ ἑτέραν, ἐπίσης ὀρθὴν σημασίαν· διότι πολλοὶ ἄνδρες καὶ πολλαὶ γυναῖκες λέγονται ἀληθεῖς χριστιανοί, κατ' οὐσίαν μηδὲλως σχεδὸν διαφέροντες τοῦ σκύλου τοῦ κυρίου Σάικς.

«Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδίας, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας· αὐτὰ

1. Ἡ βίβη.
2. Σιγῆ.
3. Θόρυβον.
4. Ἀληθῆς χριστιανός.

δὲν ἔχουν κλῆμίαν σχέσιν μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ῥε-
μούντα.¹

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Ὀλιβερ, γιατί
δὲν θέλεις νὰ κάνης καὶ σὺ δουλειὰς μὲ τὸν
Φέιγγιν;

— Θὰ κάμης τὴν τύχη σου, προσέθηκον ὁ Ἀ-
πανωλαδιάς, καὶ θὰ μπορέσης ὕστερα μὲ τῆς
τριόρδαις σου² νὰ ζήσης ντὰ πρίντισιπε,³ καθὼς
ἔχω κ' ἐγὼ σκοπὸ νὰ κάμω τοῦ χρόνου τὸν κό-
κινο Μάη.⁴

— Δὲν μου ἀρέσει, ἀπεκρίνατο μετὰ δειλίας
ὁ Ὀλιβερ. Ἡθελα καλλίτερα νὰ με ἄφρινεν ὁ
Φέιγγιν νὰ φύγω.

— Καὶ ὁ Φέιγγιν θέλει καλλίτερα νὰ μένης
ἐδῶ,» ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ.

Ὁ Ὀλιβερ εἴδευε τοῦτο κάλλιστα⁵ θεωρῶν
ὅμως ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐξηγηθῆ πλειότε-
ρον, ἐστέναις καὶ ἐξηκολούθησε νὰ στιλιβῶνῃ τὰ
ὑποδήματα τοῦ Ἀπανωλαδιά.

«Ἄντροπή! ἀνεφώνησεν οὗτος. Δὲν ἔχεις λοι-
πὸν καρδιά, δὲν ἔχεις διάκρισι; θέλεις λοιπὸν
νὰ ζῆς εἰς τὴν καμποῦρα⁶ τῶν φίλων σου;

— Ἐγὼ δὲν το καταδεχόμενα αὐτό! εἶπεν
ὁ κύρ Μπέιτς, ἐξαγαγὼν δύο ἢ τρία μεταξωτά
μανδήλια ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ρίψας αὐτὰ
εἰς τινὰ ἱματισθῆκην. Πρέπει νὰ ἦναι κάνεις ἀ-
διάντροπος, ζετσίπωτος!⁷

— Ἐγὼ οὐτε μίαν στιγμή θὰ ἔμπορευσα νὰ
ζήσω ἔτσι, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, μετ' ἥθους
δεικνύοντος μεγίστην περιφρόνησιν.

— Ναί, αὐτὸ ὅμως δὲν σας ἐμποδίζει νὰ ἐγ-
καταλείπετε τοὺς φίλους σας, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ
ὑπομειδιῶν, καὶ νὰ τους ἀφίνετε νὰ τιμωρῶνται
εἰς τὴν θέσιν σας.

— Αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιάς, ἔγινε
μόνον πρὸς χάριν τοῦ Φέιγγιν, γιατί οἱ ἑαφρι-
στάδες⁸ ζεῖουρον πῶς τὰ πᾶμε κουρσέβα⁹ μ' αὐ-
τόν' κι' ἂν δὲν ξεκαμπίζαμε¹⁰ θὰ τον ἔττουζε.⁹
Γι' αὐτὸ ἐφύγαμε¹¹ ἔ, Τσάρλυ;»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἔνευσε καταφατικῶς, καὶ ἠ-
τοιμάζετο νὰπαντήσῃ, ὅτε ἀνεμνήσθη αἰφνης τῶν
κατὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἀνεκάγχασε
τοσοῦτω σφοδρῶς, ὥστε κατέπιε καπνὸν τῆς πί-
πας του, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πέντε δλόκληρα
λεπτά ἔβηχε καὶ ἐπληττε μετ' ὄργῆς διὰ τοῦ
ποδῶς τὸ πάτωμα.

«Τῆραξέ με ἴδω, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, ἐξα-
γαγὼν τοῦ θυλακίου του δράκα σελινίων καὶ
πενῶν¹² αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ τὴν περναξ κάνενας ζεῦ-
κι! Καὶ ποῦ ἔμπορεῖ ναῦρῃ¹³ κάνεις αὐτά; Ὑ ε-

1. Ἀρχαίριος κλέπτης.
2. Χρήματα.
3. Ἡγεμονικῶς.
4. Οὐδέποτε.
5. Εἰς βάρος.
6. Ἀστυνομικοί ὑπάλληλοι.
7. Εἵμεθα σύντροφοι.
8. Ἐρεῦγομεν.
9. Πολὺ θὰ ἐλάττειτο.

σένα στέκεται νὰ το μάθης. Ἡ κάσσα, ὅπου τὰ
ἐπῆρα αὐτὰ, δὲν ἐμουφλούζεφε ἀκόμα. Καὶ δὲν
θέλεις νὰ ᾤς νὰ πάρης καὶ σὺ, βρὲ ζωντόβολο!

— Πολὺ ἀσχημὴ εἶναι ἡ δουλειὰ που κατα-
πιάσθη¹⁴ ἔ, Ὀλιβερ; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ. Κάμ-
μια ὥρα θὰ τον καρυδώσουν.

— Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῆς, ἀπε-
κρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Νά, ἀπάνω-κάτω αὐτὸ,» εἶπεν ὁ Τσάρλυ.
Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβε τὸ ἐν ἄκρον τοῦ λαιμο-
δέτου του, τὸ ἐκράτησεν ὑψηλὰ, ἐκλίνε τὴν κε-
φαλήν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἔτριξε παραδόξως τοὺς ὀ-
δόντας, δεικνύων διὰ τῆς ἐκφραστικῆς ταύτης
παντομίμας ὅτι τὸ καρυδῶμα καὶ ὁ ἀπαγγονι-
σμὸς ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. «Καταλαμβάνεις
τώρα, εἶπεν ὁ Τσάρλυ καλὲ δὲν κυττᾶς, Τζάκ,
πῶς μὲ βλέπει ὅσιν ξεχαλινωμένος! .. ποτέ μου
δὲν εἶδα τέτοια ῥεμούντα! θὰ με κάμη νὰ σκάσω
ἀπὸ τὰ γέλοια. . . σίγουρο πρᾶγμα!»

Καὶ ὁ κύρ Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασε μέ-
χρι δακρύων, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του καὶ ἐξη-
κολούθησε τὸ κάπνισμα.

«Ἡ ἀνατροφή σου εἶναι παρμηλεμένη, Ὀ-
λιβερ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀπανωλαδιάς παρατηρῶν
μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὀ-
ποῖα ὁ Ὀλιβερ ἐστίλωσε καλῶς. Ὁ Φέιγγιν ὅ-
μως θὰ σε κάμη νὰ γίνης ἄνθρωπος, γιατί ἀλ-
λοιῶς θὰ ἦσαι ὁ πρῶτος ποῦ δὲν θὰ ὠφεληθῆς
ἀπὸ τὰ μαθήματά του. Καὶ τὸ καλλίτερον ποῦ
ἔχεις νὰ κάμης εἶναι νὰ ἔμπῃς ἀμέσως ἔσ δου-
λειά, γιατί ὅτι καὶ ἂν γίνῃ ἀργά ἢ γρήγορα
ἐκεῖ θὰ καταντήσης, καὶ ἔτσι τοῦ κάκου θὰ χάρ-
νης τὸν καιρὸ σου ἂν κάθεσαι καὶ κάνης καμῶ-
ματα.»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ
συμπροσώπου του διὰ πολλῶν ἠθικῶν ἀποφθεγμα-
των κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον· ἀκολου-
θῶς ὁ φίλος του κύριος Ντόκιος καὶ αὐτὸς συν-
διελέχθησαν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῶν ποικίλων τέρ-
ψεων τοῦ βίου, ὃν διῆγον, ἐπανειλημμένως ὑπο-
δεικνύοντες τῷ Ὀλιβερ ὅτι ἄριστα θὰ ἔπρατταν
ἀσπαζόμενος ὅτι τάχιστα τὸ αὐτὸ στάδιον, ὅ-
πως ἐφελεύση τὴν ἀγάπην τοῦ Φέιγγιν, ὡς ἔ-
πραξαν καὶ αὐτοί.

«Καὶ βάλε καλὰ ἴς τὸ μυαλό σου, εἶπεν ὁ
Ἀπανωλαδιάς, ὅστις ἤκουσεν ἐρχόμενον τὸν Ἑ-
βραῖον, πῶς ἂν δὲν λαδῶνῃς κρεμμύδια. . .

— Γιατί νὰ του κουβεντιάζης ἔτσι; παρετή-
ρησεν ὁ κύρ Μπέιτς καταλαμβάνει αὐτὸς;

— Ἄν δὲν κλέφτης σὺ ῥωλόγια καὶ μανδή-
λια, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀπανωλαδιάς, ποιούμενος
χρησιν ἐκφράσεων εὐνοητοτέρων τῷ Ὀλιβερ, θὰ
τα κλέφτουν ἄλλοι. Τόσω χειρότερα γιὰ κείνους
ποῦ ἀφίνουν νὰ τους κλέφτουν, καὶ γιὰ σένα ἄ-
κόμη. Ἄν δὲν κουνήσης τὸ χέρι σου, δὲν θὰ πάρ-
ρης λεπτὸ τσακισμένον ποτὲ, καὶ ὅμως ἔχεις καὶ
τὸ ὅσιν κάθε ἄλλος δικαίωμα νὰ κλέφτης. . .

— Βέβαια, βέβαια, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἑ-
βραῖος, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει χωρὶς νὰ τον ἐννοήσῃ
ὁ Ὀλιβερ¹⁵ εἶναι ἀλήθεια, φίλε μου¹⁶ νὰ πιστεύ-
σης τὸν Ἀπανωλαδιάν¹⁷ εἶναι σωστὰ αὐτὰ ποῦ
λέγει. Ἐξέρι ἴς τὰ δάκτυλα πῶς κατηχῶν εἰς
τὴν τέχνη!»

Ἐπιδοκιμαζῶν οὕτω τὴν ἐρθότητα τῶν συλ-
λογισμῶν τοῦ Ἀπανωλαδιά, ὁ γέρον Ἑβραῖος
προσέτριβε τὰς χεῖρας καὶ ἠγάλλετο διὰ τὰ
πλεονεκτήματα τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη, διότι ὁ Ἑβραῖος δὲν
εἰσῆλθε μόνος, ἀλλὰ συνωδευέτο ὑπὸ τῆς μῆς
Μπέιττυ καὶ κυρίου τινός, ὃν τὸ πρῶτον ἐβλεπεν
ὁ Ὀλιβερ, καὶ ὃν προσαγορεύων ὁ Ἀπανωλα-
διάς ὠνόμασε Τὼμ Τσίτλιγκ.

Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο πρεσβύτερος τὴν ἡ-
λικίαν τοῦ Ἀπανωλαδιά, δεκαοκτῶ ἀριθμῶν ἀ-
νοίξεις¹⁸ ἀλλὰ προσεφέρετο πάντοτε πρὸς τὸν νεα-
ρὸν αὐτοῦ συνάδελφον μετὰ φιλοφροσύνης ἐμφαι-
νούσης ὅτι ἀνεγνώριζεν ἐαυτὸν κατώτερον ἐκει-
νου καὶ κατὰ τὴν μεγαλοφυῖαν καὶ κατὰ τὴν
περὶ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος δεξιό-
τητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ, καὶ ἐκάμ-
μυεν αὐτοὺς ἀδιαλείπτως, τὸ δὲ πρόσωπόν του
εἶχεν ἠροτριαμένον ἐξ οὐλῶν εὐλογίας. Ἀπασαν
τὴν ἐνδυμασίαν του ἀπετείλει ἐν δερματίνον-κα-
σέττον, χιτῶν ἐκ γονδρῶ ὑπομέλανος ὑφά-
σματος, οἰκτρόν πανταλόνιον καὶ μίαν ποδιά. Ἡ
ἐνδυμασία αὕτη ἦιστα ἤρμοζε βεβαίως δι' ἐ-
πισκέψεις, ἀλλ' ὁ φέρων αὐτὴν ἐσπευσε νὰ δι-
καιολογηθῆ, εἰπὼν ὅτι πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας ἐ-
τελείωσε τὴν ποινήν του, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ ἕξ ἐ-
βδομάδας ἔφερε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενν
στολήν, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ νῆλαξῃ. Ὁ κ. Τσίτλιγκ προ-
σέθηκε, σφόδρα ὀργισμένος, ὅτι εἰσῆγαγον ἐκεῖ
κάτω νέον τρόπον καπνίσεως τῶν ἐνδυμάτων,
τρόπον καταχθόνιον καὶ ἀντισυνταγματικόν, οὗ
ἐνεκεν ἐκαίοντο, χωρὶς νὰ ἔχη τις τὸ δικαίωμα
νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τοιαύτης ἀδικίας¹⁹ ἐπί-
σης ἐκπρόχθη κατὰ τῆς ἐτέρας συνηθείας, τῆς
κουρᾶς τῶν εἰσαγομένων νέων, καὶ ἀπεκάλεσε
ταύτην παρανομωτάτην²⁰ ἐν τέλει ἐπεσφράγισε
τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ βεβαίως ὅτι κατὰ τὸ
διάστημα τῶν τεσσαράκοντα δύο ἀτελεστάτων
ἡμερῶν τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων, δὲν ἔβαλε
οὔτε μίαν στάλα εἰς τὸ στόμα του, καὶ συνῆνει
εὐχαριστικῶς νὰ τον ἀνασκολοπίσουν ἂν τὸ λα-
βύγκι του δὲν ἦτο ξηρὸν ὡς φούρνος.

«Ὀλιβερ, ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος, ἐν ᾧ οἱ νέοι
λωποδυταὶ προσεκόμεζον εἰς τὴν τράπεζαν ριά-
λην οἶνοπνεύματος, ἔμπορεῖς νὰ εὔρῃς ἀπὸ ποῦ
τάχα νὰ ἔρχεται ὁ κύριος;

— Δὲν. . . δὲν εἴξεύρω, σὲρ, ἀπεκρίνατο τὸ
παίδιον.

— Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Τὼμ
Τσίτλιγκ ἰδὼν περιφρονητικῶς τὸν Ὀλιβερ.

— Ἐνας καινούργιος φίλος μου, ἀγαπητέ
μου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἐ! καλὰ τὴν ἠῶρε λοιπὸν, εἶπεν ὁ νέος
παρατηρῶν τὸν Φέιγγιν ἐμφαντικῶς μὴ σκοτί-
ζοσαι νὰ μάθης ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, παλληκάρι
μου. Γρήγορα θὰ τραβήξῃς τὸν ἴδιον δρόμο, καὶ
βάνω καὶ στοίχημα.»

Οἱ νέοι λωποδυταὶ ἐγέλασαν διὰ τὴν ἀστειό-
τητα, καὶ μετὰ τινος ἄλλας ὁμοίας χαριτολο-
γίας; περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἐξῆλθον τοῦ
δωματίου, ἀφ' οὗ πρῶτον συνδιελέχθησαν ἐπὶ
μικρὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ Φέιγγιν.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινος στιγμᾶς συνωμίλησαν ἰδιαι-
τέρως, ὁ νεοελλῶν καὶ ὁ Φέιγγιν προσῆλθον καὶ
ἐκάθησαν παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ Ἰουδαῖος προσε-
κάλεσε τὸν Ὀλιβερ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του,
καὶ ἔφερε τὴν συνομιλίαν ἐπιτηδεῖως εἰς ἀντι-
κείμενα καταλληλότερα εἰς τὸ νὰ κεντήσωσι τὸ
ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν. Ὁμίλησε διὰ μακρῶν
περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος,
περὶ τῆς δεξιότητος τοῦ Ἀπανωλαδιά, περὶ τοῦ
εὐθύμου χαρακτήρος τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ
περὶ τῆς γενναιοδωρίας αὐτοῦ, τοῦ Φέιγγιν. Ἀφ'
οὗ ἐξήντησε πάντα τὰ θέματα ταῦτα, ἐπειδὴ
ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο κατάκοπος (καὶ τὴν με-
γάλην αὐτοῦ κόπωσιν ἐδικαιολογεῖ ἡ πολυήμε-
ρος ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ διατριβή), ἡ μῆς Μπέιττυ
ἀνεχώρησε, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπῆλθον νὰ κατα-
κλιθῶσι.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε σχεδὸν ἔ-
μεναν ὁ Ὀλιβερ μόνος²¹ εὐρίσκατο διηνεκῶς εἰς
συνάφειαν μετὰ τῶν νεαρῶν λωποδυτῶν, οἵτινες
πᾶσαν προῖαν ἔπαιζον τακτικῶς μετὰ τοῦ Ἑ-
βραίου τὸ σύνθησις παιγνίδιον²² εἶχε τοῦτο σκο-
πὸν νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἐπιτηδειότητά των, ἡ
μαλλον ἐγένετο διὰ νὰ μορφωθῇ ὁ Ὀλιβερ; εἰς
τοῦτο καταλληλότερα ἠδύνατο νὰπαντήσῃ ὁ κ.
Φέιγγιν. Ἐνίοτε ὁ γέρον κακοῦργος διηγεῖτο ἄ-
νέκδοτα περὶ κλοπῶν, ἂς κατὰ τὴν νεανικὴν αὐ-
τοῦ ἡλικίαν διεπράξατο, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀστεῖως
καὶ κωμικῶς, ὥστε καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐγέλα ἐξ ὀ-
λης καρδίας, δεικνύων οὕτως ὅτι καίτοι τὰ αἰ-
σθηματά του ἦσαν εὐγενῆ, ἐνησμένιζεν ὅμως εἰς
τοιαύτας διηγήσεις.

Ἐνὶ λόγῳ ὁ βάραθρος ἐκείνος συνέχευε τὸ παι-
δίδιον ἐντὸς τῶν δικτύων του²³ ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀ-
πομονώσεως καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας κατώρ-
θασε νὰ το κάμη νὰ προτιμᾷ ὅποιανδήποτε συν-
τροφίαν ἀπὸ τὴν ἐν τῇ στυγνῇ ἐκείνῃ κατοικίᾳ
μοναξίαν, ἐνεστάλαζε μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς
τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸ δηλητήριο, δι' οὗ ὑπε-
λόγιζεν ὅτι ἐν βραχείῳ χρόνῳ θὰ διέφθειρε καὶ ἐ-
κηλίδου αὐτὸ ὅλοςχερῶς καὶ ἔσσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Συζήτησις καὶ παραδοχὴ σχεδίου ἐκστρατείας.
Βροχερᾶν τινὰ, ζοφερᾶν καὶ ψυχρᾶν ἐσπέραν,
ὁ Ἰουδαῖος κομβώσας ἐπιμελῶς τὸν μακρὸν ἐ-

πενδύτην του μέχρι πάγωνος, και άνυψώσας μέ-
χρι τών ώτων τὸ περιλαίμιον εἰς τρόπον ὥστε
κατὰ μέγα μέρος νάποκρύπτηται τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ, ἐξῆλθε τῆς φρικώδους τρώγλης του. Ἐ-
στη ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐν ᾧ ὤπισθεν
αὐτοῦ ἐκλειδώνον ἐπιμελῶς τὴν θύραν και ἐπέ-
βαλλον τοὺς μοχλοὺς ἀρρασθεῖς δὲ ὅπως βε-
βαιωθῆ ἂν οἱ μαθηταὶ του ἐξεπλήρουν ἀνελλιπῶς
τὰ ὑπὸ τῆς συνθέσεως ὑπαγορευόμενα μέτρα
ταῦτα, ἀπῆλθε δρομαίως, ὅταν ἐπίσθη ὅτι τὰ
πάντα ἐγένοντο ἐν τάξει.

Ἡ οἰκία, ἐνθα εὗρίσκετο ὁ Ὁλιβερ, ἐκείτο
πλησίον τοῦ Οὐάητ τσάπελ (Whitechapel).
Φθὰς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Ἑβραῖος ἐστῆ
καὶ ἀῶις, προσέβλεψε περὶ αὐτὸν μετὰ προσο-
χῆς και διηυθύνθη πρὸς τὸ Σπίταλφιηλντς.

Παχὺ στρώμα βορβόρου ἐκάλυπτε τὴν ὁδὸν,
πικνοτάτη δ' ὀμίχλη ἀπέκρυπτε τάντικείμενα.
Ἡ βροχὴ ἐπιπιπτε βραδέως, ὁ ἀήρ ἦτο ψυχρότα-
τος, τὸ δ' ἔδαφος ὀλισθηρόν. Ἐνὶ λόγῳ ἡ νύξ
ἦν προσφυστάτη εἰς διαβάτην οἶος ὁ Ἑβραῖος.
Πορευόμενος δὲ λυκοποδητὶ, παραπλεύρως πάν-
τοτε τών τοίχων, ὁ ἀπαίσιος γέρων ὁμοίαζεν
εἰδεχθεὶ ἔρπετῶ, ὕπερ ἀνέροπον τῆς φωλεᾶς του
κατὰ τὴν νυκτερινὴν σκοτίαν, ἀνασκαλεύει τὴν
ἰλὺν πρὸς εὐρσειν βδελυρᾶς τροφῆς.

Διέτρξε πολλές στενάς και βορβορώδεις ὁ-
δοὺς μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς Μπέηνκλ γκρήν' εἶτα
στραφεῖς ἀριστερᾶ εἰσηλθεν εἰς λαδύρινθον βυ-
παρῶν στενωπῶν, οἷαι πολλάι ἀπαντῶνται ἐν
τῇ πολυανθρωποτάτῃ ἐκείνῃ συνοικίᾳ τοῦ Λον-
δίνου.

Ὁ Ἑβραῖος ἐφαίνετο πληρεστάτην ἔχων γνω-
σιν τών ὁδῶν δι' ὧν διήρχετο, διότι καίτοι τὸ
σκοτός ἦν βαθύτατον, οὐδαμῶς ὅμως περιπλα-
νήθη ἐν τῷ λαδύρινθῷ ἐκείνῳ διελθὼν δὲ δρο-
μαίως διὰ πολλῶν ἀγυιῶν και στενωπῶν, ἐφθασε
τέλος εἰς τινὰ ὁδὸν ἀμυδρῶς φωτιζομένην ὑπὸ
ἐνὸς μόνου φανοῦ, εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ὄντος. Ἐ-
κρουσε τὴν θύραν οἰκίας τινός, και ἀφ' οὗ τα-
πεινῆ τῆ φωνῆ συνδιελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ
κατελθόντος νάνοιξῆ, ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἠτοιμάζετο νάνοιξῆ τὴν θύ-
ραν ἐνὸς δωματίου ἠκούσθη κτυζήμιδς κυνός,
φωνή τις δὲ βραγγῆ ἠρώτησε ποῖος εἶναι.

«Ἐγὼ εἶμαι, Μπίλ, ἐγώ, ἀγαπητέ μου, εἶ-
πεν ὁ Ἰουδαῖος παρατηρῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Καλὸ 'ς τὸ σαράβαλο! εἶπεν ὁ Σάικς.
Πέσε κάτω, λούφαξε, βρωμόσκυλο! Δὲν ἔμπο-
ρεῖς λοιπὸν νάναγνωρίσης τὸν δαίμονα, ὅταν
φορῆ ταμπάρο!»

Πράγματι ἡ ἔνδυμασία τοῦ Φέιγγιν ἀπεπλά-
νησε τὸν κύνα διότι μόλις ὁ Ἰουδαῖος ἐξεκώ-
μωσε τὸν ἐπενδύτην του και ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ
τινος καθίσματος, και τὸ ζῶον ἐπανῆλθεν εἰς
τὴν γωνίαν του σεῖον τὴν οὐρανὸν και δεικνύον
οὕτω μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ἐ, λοιπὸν, φίλε μου; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰου-
δαῖος. Ἄ! τί κάμνεις, Νάνσυ;»

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουδαίου, ἀπευθυνομένου πρὸς
τὴν Νάνσυ, προσέειδε μικρὰν τινὰ ἀμηχανίαν,
διότι τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τὴν
σκηνὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἡ νεανὺς ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ
Ὁλιβερ, και ἠγγόνει πῶς θά τον ὑπεδέχετο.
Ἄλλὰ τὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ, ἐὰν συνέλαβε
το. αὐτὰς, διέλυσεν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ
τῆς Νάνσυ, διότι αὕτη ἀπέσυρε τοὺς πόδας της
ἐκ τῆς ἐστίας, παρεμέρισε τὸ καθισμά της και
εἶπεν εἰς τὴν Ἑβραῖον νά πλησιάσῃ τὸ ἰδικόν
του, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο παγετώδης.

«Κάμνει πολὺ κρύο, Νάνσυ, καλὴ μου κόρη,
εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θερμαίνων τὰς ρικνάς χειρᾶς
του· περυναίξει ὡς τὰ κόκκαλα, προσέθηκε φέ-
ρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀριστεράν του πλευράν.

— Θὰ χρειασθῆ ὅμως διαβολομένο κρύο διὰ
νά κατορθώσῃ νά σε περυναίξῃ ὡς τὴν καρδιά,
εἶπεν ὁ Σάικς· Νάνσυ, δός του κἀμμία στάλα
νά πῆ. Κάμε γρήγορα, διαβόλου κόρη! Ἄμπο-
ρεῖ κανεὶς νά πῆσῃ ἄρρωστος μόνον ἂν βλέπῃ
αὐτὸ τὸ σκέλετρο, ποὺ φαίνεται πῶς ὅτι ἔβγῃ-
κεν ἀπὸ τὸν τάφον του!»

Ἡ Νάνσυ ἐσπευσε νά λάβῃ μίαν φιάλην ἔκ-
τινος ὀφιοθήκης, περιεχοῦσης μέγαν ἀριθμῶν φια-
λῶν μὲ παντοσιδῆ ποτᾶ. Ὁ Σάικς ἐγένευσεν ἐν
ποτήριον οἰνοπνεύματος και ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ
τῆς τραπέζης.

«Ὡς τὸν πάτο, γεροκολασμένε! εἶπεν ὁ Σάικς,
προσκάλῶν οὕτω φιλοφρόνως τὸν Ἰουδαῖον νά
πῆ.

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω περισσότερο, ἀπε-
κρίνατο οὗτος, μόλις ἐγγίξας τὰ χεῖλη του εἰς τὸ
ποτήριο.

— Τί! φοβάσαι μήπως τάχα και σοῦ κά-
μουμε κανένα ἀπὸ κείνα τὰ χωρατὰ; ἠρώτησεν
ὁ Σάικς ἀσκαρδαμυκτῆ ἀτενίζων τὸν Ἑβραῖον.
Δὲν ἴπας νά χαθῆς!»

Καὶ ὁ κύριος Σάικς ἔλαθε μετὰ μεγάλης πε-
ριφρονήσεως τὸ ποτήριο, τὸ ἐκένωσεν εἰς τὴν
ἐστίαν, και γεμίσας ἐκ νέου αὐτὸ τὸ ἔπιεν ἀ-
πνευστί.

Ἐν τῷ μεταξὺν ὁ Ἰουδαῖος περιῆγε τὰ βλέμ-
ματα αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ, οὐχὶ ἐκ περιερ-
γίας, διότι πρὸ πολλοῦ τὸ εἰξευρε κάλλιφα, ἀλλὰ
μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ ἀνησυχίας. Τὸ δω-
μάτιον ἦν πενηγρῶς ἐσκευασμένον, τὸ δὲ περιε-
χόμενον τῆς ὀφιοθήκης και μόνον ἤρκει νά δείξῃ
ὅτι δὲν ἦτο κατοικία λογάτου. Οὐδὲν ἠδύνατο
νά διαγεῖρῃ ὑπονοίας, ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν
ροπαλίων ἐν τινι γωνίᾳ, και ἐνὸς κεφαλοκρούστου
κρεμασμένου ὑπεράνω τῆς ἐστίας.

«Ἐλα, εἶπεν ὁ Σάικς κροταλίζων τὰ χεῖλη,
εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου τώρα. Τί θέλεις λοι-
πὸν, θεοκατάρτα;

— Νά συνομιλήσωμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας,
Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐ, καλά, λέγε λοιπὸν ὅ τι ἔχεις νά εἰπῆς.

— Δι' αὐτὸ τὸ σπίτι εἰς τὸ Τσέρτσου, ὑπο-
λαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Ἄλλὰ σὺ ἔξέρεις πολὺ
καλὰ περὶ τίνος πρόκειται· ἔ, Νάνσυ, δὲν ἔξέρ-
ρεις;

— Ὁχι, δὲν ἔξέρεις τίποτε, ἀπήντησε μυ-
κτηριστικῶς ὁ κύριος Σάικς, ἡ δὲν θέλει νά εἰ-
ξεύρῃ, ποῦ κάμνει τὸ ἴδιο. Λέγε παστρικά και
ξάστερα και μή μου κάθου και θέλεις νά μᾶς
κάμῃς νά καταλάβωμεν μὲ τὰ νοήματα και μὲ
λόγια μασσημένα. Ἄνὰ μὴν ἤσουν σὺ ποῦ πρῶ-
τος συνέλαβες τὴν ἰδέαν αὐτῆς τῆς κλεψιάς.
Λέγε λοιπὸν, νά σε πᾶρῃ ὁ διάβολος!

— Ὡτ! Μπίλ, Ὡτ! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ὅστις
ματαίως ἐπειράθη νά κατευνασῇ τὴν ἀγανάκτη-
σιν τοῦ Σάικς· ἔμποροῦν νά μας ἀκούσουν!

— Ἐ! και τί! ἄς μας ἀκούσουν! ὑπέλαθεν
ὁ Σάικς. Τί με μέλει.»

Ἐνόησεν ὅμως ὅτι τοῦτο πολὺ τὸν ἔμελε,
διότι ἀμέσως ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν.

«Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μειλιχίως, διὰ
προφύλαξιν τὸ εἶπα και διὰ τίποτε ἄλλο. Τώρα,
ἀγαπητέ μου, ἄς ὀμιλήσωμεν δι' αὐτὸ τὸ σπίτι
εἰς τὸ Τσέρτσου· γιὰ πότε ἡ δουλειὰ, Μπίλ; Νά
ἰδῆς, καὶ ὑμῆ, ἀσημικῶ, μὰ τί ἀσημικῶ! προ-
σέθηκε προστρίθων τὰς χεῖρας ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐσπινθηροβόλουν, ὥσει ἐκράτει ἠδὲ εἰς χεῖ-
ρας ὅλα ἐκείνα.

— Δὲν εἶναι νά γίνῃ τίποτε, εἶπεν ἀπαθῶς
ὁ Σάικς.

— Τίποτε! ἐπανέλαθεν ὁ Ἰουδαῖος, και ἐκλι-
νεν ἐκθαμβος πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Μάλιστα, τίποτε, εἶπεν ὁ Σάικς. Ἡ ἂν
θέλῃς, δὲν εἶναι τόσω εὐκόλα τὰ πράγματα, ὡς
ἐλπίζαμεν.

— Τότε κακὰ και ἀνεπιτήδεια θὰ τὴν κατά-
πιασαν, παρετήρησεν ὁ Ἑβραῖος ὡχρίαν ὑπὸ ἀ-
γανακτήσεως. Ἄλλὰ θὰ χωρατεύῃς, Μπίλ.

— Καλλίτερον νά με κρεμάσουν, παρὰ νά χω-
ρατεύσω μὲ σέ, γεροσαράβαλο! Εἶναι δεκαπέντε
ἡμέραις τώρα, ποῦ ὁ Τῶμπυ Κράικτ τριγυρίζει
τὸ σπίτι και δὲν ἔμπορεσε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑ-
πηρέτας. . .

— Δὲν ἔνοησες βέβαια, Μπίλ, εἶπε διακόψας
αὐτὸν ἀνυπόμονος ὁ Ἑβραῖος, μειλιχιώτερον ὅ-
μως καθ' ὅσον ὁ Σάικς ἐξήπτετο αῶις· δὲν ἔνο-
ησες βέβαια πῶς δὲν ἔμπορεσαν νά καταφέρουν
κἀνένα ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρέτας. . .

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα ἤθελα νά εἰπῶ, ἀπεκρίνατο
ὁ Σάικς. Εἶναι ἕκκοσι χρόνια ποῦ δουλεύουν τὴν
γῆρὰ και πεντακόσιαις λίραις νά τους δώσῃ κᾶ-
νει, πάλιν δὲν θὰ θελήσουν νάκοῦσουν.

— Ἄλλὰ, ἀγαπητέ μου, αἱ ὑπαρέτριαι; Μή-
πως δὲν ἔμπορεσε νά γίνῃ τίποτε και μ' αὐταῖς;

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Τί; . . οὔτε ἀπὸ τὸν τετραπέρατον ἐρ-
γολάθον Τῶμπυ Κράικτ; εἶπε μετὰ τίνος ἀπι-
στίας ὁ Ἑβραῖος. Ἐξέρεις, ἀγαπητέ, πῶς εἶναι
αἱ γυναῖκες. . .

— Μάλιστα, και ὁ δμορφονὸς ὁ Κράικτ τὴν
ἐπαθε, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Τοῦ κάκου ἐβαλε
ψεύτικαις φαβορίταις και κίτρινον γελέο, ὅλα
χαμένα!

— Ἐπρεπεν ὅμως νά δοκιμάσῃ και ἄλλοιῶς·
νά βάλῃ ψεύτικα μουστάκια και στρατιωτικὸ
πανταλόνι, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ τινὰς στιγ-
μᾶς σκέψεως.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε, ὑπέλαθεν ὁ Σάικς,
ἀλλὰ χωρὶς κανέν ἀποτελεσμα. . .

Ὁ Ἑβραῖος ἐταράχθη ἀκούσας τοῦτο, και ἀφ'
οὗ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐσκέφθη κλίνας τὸν
πάγωνα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν
και εἶπεν ὅτι ἂν ἡ ἐκθεσις τοῦ Τῶμπυ Κράικτ
ἦτο ἀκριβὴς, πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως ὅλα ὅσα θὰ
ἔκαμνον ἀντεστοίχουν μὲ μίαν τρύπα εἰς τὸ
νερόν.

«Καὶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ γέρων, τὰς χεῖρας
ἐπὶ τῶν γονάτων ἐπιθέτων, πολὺ λυπηρὸν πρᾶγ-
μα εἶναι νά χάσωμεν τόσον πλοῦτος, ποῦ μᾶς ἐ-
φαίνεται πῶς τὸ ἐκρατούσαμε 'ς τὰ χεῖρια μας.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· μὰ τί νά
κάμῃς;»

Μακρὰ σιγῆ ἐπηκολούθησε, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἔ-
μεινε σύννοος και βεμβάζων· οἱ χαρακτῆρες τοῦ
προσώπου αὐτοῦ ἐνεῖχον ἔκφρασιν αὐτόχρημα
διαβολικῆν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σάικς ἔ-
βλεπεν ὑπόδρα αὐτὸν, ἡ δὲ Νάνσυ, φοβουμένη
ἴσως μὴ παροργίσῃ τὸν ληστὴν ἐκείνον, ἵστατο
ἀκίνητος, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τὴν θερμάστραν, ὡς εἰ μηδὲ λέξιν τῆς
συνομιλίας ἐκείνης ἤκουσε.

«Φέιγγιν, εἶπεν ὁ Σάικς, διακόψας ἀποτόμως
τὴν σιγῆν, μοῦ δίδετε πενήντα τᾶλληρα παρκα-
πάνω, ἂν κάμω νά ἔμποῦμε ἀπ' ὄξω;

— Ναι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ὡς ἐκ παρατετα-
μένου ὄνειρου αἰφνιδίως ἀνακύπτων.

— Λοιπὸν σύμφωνοι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ναι, ναι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος
τέινων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ του
ἐσπινθηροβόλουν και πάντες οἱ μῦς τοῦ προσώ-
που του προσέιδον τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σάικς μετὰ βδελυγ-
μίας ἀπορρίπτων τὴν χεῖρα τοῦ Ἑβραίου, θὰ
γίνῃ ὅπως τὸ θέλωμεν. Τὴν προπερασμένη νύ-
κτα ἐσκαλώσαμε, ὁ Τῶμπυ και ἐγώ, εἰς τὸν
τοῖχον και ἐκυττάξαμε καλὰ τὰς πόρτας και
τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ σπίτι εἶναι ἀμπαρωμένο
τῇ νύκτα ὅσον κουμπουροῦκι. Ἄλλ' εἶναι ἕνα
μέρος ποῦ ἔμποροῦμεν νά παραμερίσωμεν³ σιγὰ
και μὲ ἀσφάλεια.

1. Φυλακή.
2. Διερρήξομεν.

— Πού είναι αυτό τό μέρος, Σάικς; ηρώτη-
σεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ μεγίστης περιεργείας.

— Ἐσύρεις ὅταν σακκωρλώσωμε ἕς τήν μάν-
δραν, . . . εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Σάικς.

— Ναι, ναι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος προτεινῶν τήν
κεφαλῆν καί διςτέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Χρ! ὕπετονόρυσεν ὁ Σάικς, ὑπείκων εἰς
νεῦμα τῆς νεάνιδος, ἣτις ὑπεδείκνυ αὐτῷ τήν
ἀλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰουδαίου. Τί
σε μέλει νά μάθης ποῦ εἶναι; Δέν ἤμπορείς νά
κάμης τίποτε χωρὶς ἐμέ, τό εἰξεύρω. Ἄλλά κα-
λόν εἶναι ὁμῶς νά λαμβάνη κανείς τὰ μέτρα
του, ὅταν ἔχη νά κάμη μὲ σένα.

— Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου, ὅπως θέ-
λετε, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος δάκνων τὰ χεῖλη.
Καί δέν χρειάζεται κανείς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σέ
καί τόν Τώμπυ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σάικς, μόνον ἡμεῖς οἱ δύο
εἴμεθα ἀρκετοί, ὅταν ἔχωμεν καί ἓνα λωστὸν καί
ἓνα παιδί! τὸ πρῶτον τὸ ἔχομεν τὸ παιδί νά
φροντίσης νά το εὔρης σύ.

— Ἐνα παιδί, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος ὅα
χρεια-
σθῆ νά χωθῆ εἰς τίποτε στενὴν μέρος;

— Καί πάλιν σοῦ λέγω, τί σε μέλει; ὑπέ-
λαβεν ὁ Σάικς. Μοῦ χρειάζεται ἓνα παιδί, καί
ὄχι παχύ. Θεέ μου, προσέθηκεν ἀκολουθῶς με-
τά τινος στιγμῆς σκέψεως: ἂν εἶχα τὸ παιδάκι
τοῦ Νηδ τοῦ καπνοδόχου καθαριστοῦ ἢ δουλειά
θὰ ἦτο τελειωμένη! . . . Δέν το ἄφρινεν αὐτὸς
νά μεγαλώσῃ καί νά χονδρύνῃ, ἐπίτηδες, καί
τό ἐνοικιάζεν ὅταν παρουσιάζετο περίστασις.
Ἄλλά τὸν πατέρα τὸν ἐστειλαν ἀναυλα καί ἦλ-
θεν ἢ Ἐταιρία τῶν ἐγκυκλιωμένων παιδιῶν,
ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν τέχνη ποῦ ἔβγαζε πα-
ράδες, καί τό ἔβαλε νά μάθῃ γράμματα καί με-
τὰ τὸν καιρὸ θὰ το βάλῃ καί σὲ μάστορη. Αὐτὰ
φτιάχνουν αὐτοί, εἶπε ὁ κύριος Σάικς, οὐ ἢ ἀ-
νάμνησις αὐτῆ ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν, ποῦ
θέλουν νά μπερδεύονται εἰς ὅλα καί ἂν εἶχαν
πολλά χρήματα (ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δέν
ἔχουν) δέν θὰ μας ἄφριναν οὔτε ἕξ παιδιὰ τό
χρόνον γιά τῆς δουλειαίς μας.

— Ἀλήθεια εἶναι αὐτό, παρετήρησεν ὁ Ἰου-
δαῖος, ὅστις ἐν ᾧ ὁ Σάικς ὠμίλει ἐφαινετο
ἐντελῶς ἀπερροσμημένος ὑπὸ τῶν ἰδίων σκέ-
ψεων, καί μόνον τὰς τελευταίας λέξεις ἤκουσε.
Μπίλ!

— Τί;»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐνευσε ὑποδεικνύων τὴν Νάνου,
ἣτις ἔμενον ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας, ἐμφαίνων
οὕτως ὅτι ἔπρεπε νῆπομακρήν τὴν νεάνίδα ἐ-
κείνην ὕψωτε τοὺς ὤμους ἀνοπομόνω, ὡς θεω-
ρῶν περιττήν τοιαύτην προσφύλαξιν, ὑπέκυσεν ὁ-
μῶς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἰουδαίου, καί παρῆγ-
γειλεν εἰς τὴν Νάνου νά υπάγῃ νά τῷ φέρῃ ἓν
κανάτιον ζῦθου.

1. Τὸν ἐξώρισαν.

«Δέν θέλεις, εἶπεν ἡ Νάνου, διασταυροῦσα τὰς
χεῖρας καί ἀκίνητος μένουσα.

— Σοῦ λέγω πῶς θέλω! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Ἔλα τώρα! ὑπολαβούσα εἶπεν ἐκείνη ἀ-
παθῶς. Ἐξακούθησθε, Φείγγιν. Εἰξεύρω τί θέ-
λει νά εἰπῇ, Μπίλ! δέν εἶναι ἀνάγκη νά διδῇ
προσοχὴν εἰς ἐμέ.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐδίσταζεν ἐτι, ὁ δὲ Σάικς παρε-
τήρει ἀμφοτέρους μετ' ἀπορίας.

«Καί τί το ἑντρέπεται τό κορίτσι, Φείγγιν;
ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους εἶναι τόσος καιρὸς τώρα
ποῦ τὴν γνωρίζεις, ὥστε πρέπει νά τὴν ἐμπι-
στεύσῃς, ἄλλοιὸς νά σε πάρουν ὅλοι οἱ διαβό-
λοι! Δέν εἶναι γυναικία ποῦ νᾶνοιζῇ. Καλά λέ-
γω, Νάνου;

— Πιστεύω κ' ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ἡ νεῆνις, πη-
σιάζουσα τὸ κάθισμά της εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ'
ῆς ἐστήριξεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀγκῶνας.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητή μου, δέν ἀμφισβάλω
καθόλου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀλλὰ . . . »

Καί ἐσιώπησεν ἐκ νέου.

«Ἄλλὰ τί; ἡρώτησεν ὁ Σάικς.

— Δέν ξεύρω μόνον μὴ δέν εἶναι πάλιν εἰς τὰ
καλά της, ὅαν τὴν ἄλλη βραδεῖα,» ἀπεκρίνατο
ὁ Ἰουδαῖος.

Ἡ Νάνου ἀνεκάγχασε καί κενώσασα ποτή-
ριον οἴνοπνεύματος, ἐκίνησε προκλητικῶς τὴν
κεφαλῆν, καί εἶπεν ἀσυναρτήτους τινὰς φράσεις:
«Γραβᾶτε τὸν δρόμον σας! μὴν κιστεύετε!» καί
ἄλλας παραπλησίας, αἰτινες καθ' ὁλοκληρίαν
φαινεται καθησύχασαν τοὺς ἀλιτηρίους ἐκείνους.
Ὁ Ἰουδαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλῆν εὐχαριστηθεὶς
καί ἐκάθησε ὁ δὲ κύριος Σάικς τὸν ἐμμήθη.

«Τώρα, Φείγγιν, εἶπεν ἡ Νάνου γελοῦσα, εἶπε
εἰς τὸν Μπίλ τί σκοποῦς ἔχεις γιά τὸν Ὀλιβε-
ρ.»

— Ἄ, ἐξυπνὴ ποῦ μοῦ εἶσαι κατεργάρα,
σπίρτο μοναχό! εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος κτυπῶν αὐ-
τὴν θωπευτικῶς εἰς τὸν τράχηλον. Ἰσα ἴσα γιά
τὸν Ὀλιβερ ἤθελα νά σας εἶπω. Ἄ, γὰ, γὰ!

— Τί νά τον κάμωμεν; ἡρώτησεν ὁ Σάικς.

— Εἶναι τὸ παιδί ποῦ σὰς χρειάζεται, ἀγα-
πητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῆ τῆ
φωνῆ, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ρινὸς καί
εἰδεχθῶς μορφαζών.

— Αὐτὸς; ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς.

— Πάρε τον, Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνου. Ἄν ἦ-
μην εἰς τὴν θέσιν σου καθόλου δέν θὰ ἐσκεπτό-
μην δέν εἶναι λύχνος τριφύτιλος ὅαν κᾶτι ἄλ-
λοι, ἀλλὰ τί πειράζει, ἀφ' οὐ μία πόρτα μο-
νάχα ἔχει νᾶνοιζῇ. Νά ἦσαι βέβαιος πῶς θὰ τα
καταφέρῃ καλά, Μπίλ.

— Ἀλήθεια, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Φείγγιν. Εἶ-
ναι καλὰ κουρδισμένος τώρα κάμποσες ἐβδομά-
δες, καί εἶναι πλέον καιρὸς νᾶρχισῇ νά βγάξῃ

1. Νὰ ὁμίλῃ.
2. Διελιάτῃ.
3. Ἰσχνότατος.

τὸ φρεμί του. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι εἶναι πολὺ χον-
δρῆ.

— Δέν λέγω ὄχι! ἴσα ἴσα μάλιστα ἔχει τό
ἀνάστημα ποῦ μοῦ χρειάζεται, εἶπεν ὁ κύριος
Σάικς μετὰ τινα σκέψιν.

— Καί θὰ κάμη ὁ τι ἀγαπᾶτε, φίλτατέ μου,
ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος, δέν θὰ μπερῆσῃ νά κάμη
ἄλλοιὸς φθάσει μόνον νά τον φοβίσσῃτε ὀλίγον.

— Ὅσφ γι' αὐτὸ, μεῖνε ἤσυχος! ἀπεκρίνατο
ὁ Σάικς ἢ ἄ παρ' φόβον, ποῦ νά φυλάξῃ γιά οὐλὴ
τοῦ τῆ ζωῆ. Ἄν κάμη πῶς κουνιέται, ἂν πᾶν
νά μᾶς τὰ χαλάσῃ, δέν θὰ τὸν ἴδῃς πλέον ζων-
τανόν, Φείγγιν, εἰξευρέ το. Μιλημένα πράγματα,
προσέθηκεν ὁ κακούργος πᾶλλον χονδρὸν μο-
χλόν, ἂν ἐξῆγάγεν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης.

— Ὅλα τὰ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος
ζωηρῶς. Τὸν ἐπρόσεγα πολὺ, φίλοι μου, τὸν ἐξε-
τάσα κατὰ βάθος ἂν μιά φορά γιά πάντα κα-
ταλάβῃ πῶς εἶναι ὁμοῖός μας, ἂν πεισθῆ πῶς
ἔαμε καί αὐτὸς κλεψιά, θὰ μᾶς ἀνήκῃ πλέον
διὰ παντὸς, . . . διὰ παντὸς! Ὡ! καλλίτερα
δέν ἤμπορούσε νά ἔλθῃ τό πρᾶγμα!

Ὁ γέρον ἀλιτήριος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας
ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐδόθησε τὴν κεφαλῆν ἐπὶ τῶν
ὤμων καί ἐσκιρτήσεν ἐκ χαρᾶς

«Θά μας ἀνήκῃ! εἶπεν ὁ Σάικς. Θὰ θέλῃς νά
εἰπῆς πῶς θὰ σοῦ ἀνήκῃ!

— Κι' αὐτὸ γίνεται, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ Ἰου-
δαῖος περιχαρῆς, καί αὐτὸ γίνεται, ἂν θέλῃς.»

Ὁ Σάικς συνωφρωδῆ καί εἶδεν ἀγρίως τὸν
ἀριστον φίλον του. «Καί δέν μοῦ λές, τῷ εἶπε,
πῶς συμβαίνει τόσφ νά σκοτίζεσαι δι' ἓνα πα-
ληόμαγκα, ποῦ ἔμπορείς πενήντα ὅαν κι' αὐτὸν
ὁ τι ὅρα θέλεις νά ᾗξῃς νά διαλέγῃς εἰς τὸ Κόμ-
μον Γκάρτον;

— Διότι αὐτοὶ δέν εἶναι καλοὶ διὰ τίποτε,
ἀναπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος μετὰ τι-
νος ἀμνηχανίας. Δέν ἀξίζουσι τὸν κόπον νά τοὺς
πάρῃ κανείς ὅταν πιασθῶν ἕς τὸ δόκανο, τὰ
μοῦτρά τους μόνο τοὺς δείχνουν ποῖοι εἶναι καί
τοὺς χάνω ὅλους. Ἐν ᾧ ἐξ ἑναντίας ἂν μετα-
χειρισθῶ μὲ τέχνην αὐτὸ τό παιδί, ἔμπορεῖ νά
μοῦ κάμη δουλειὰς καλλίτερα ἀπὸ εἰκοσιν ἄλ-
λους. Καί ἐκτός ἀπὸ αὐτὸ τώρα ἂν κατῶρθωνε
νά το κόψῃ λάσπη' μᾶς ἔχει ἕς τὸ χέρι, ὥστε
εἶναι ἀνάγκη νά γινήῃ ὅαν κ' ἐμᾶς. Ἄμα μία
κλεψιά μονάχα κάμη, περισσώτερο δέν χρειάζε-
ται διὰ νά τὸν ἔχω πάντα εἰς τὴν διάθεσίν μου,
καί αὐτὸ καί ἐγὼ ζητῶ. Αὐτὸ εἶναι προτιμώτε-
ρον παρὰ νά γυρεύωμεν νά τὸν ξεπαστρέψωμεν,
διότι πρῶτον μὲν ζημιωνόμεθα, καί ἔπειτα ἔμπο-
ρεῖ καί νά μας νουιώσουν, καί καλὰ ξεμπερδέμ-
ματα!

— Καί πότε ἡ δουλειά; ἡρώτησεν ἡ Νάνου,
καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σάικς ἐφαινετο ὅτι ἔμελλε

1. Νὰ δραπετεύσῃ.
2. Φονεύσωμεν, ἐξαρπίσωμεν.

νά ἐκραγῇ εἰς φωνάς καί βλασφημίας καί νά
ἐκφράσῃ τὴν βδελυγμίαν, ἣν ἐνεποίουν αὐτῷ τὰ
φιλόανθρωπα σχέδια τοῦ Φείγγιν.

— Ἄ, καλὰ λές, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Διὰ πότε
ἢ δουλειά, Μπίλ;

— Τὴν μεθαυριανὴν νύκτα, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς
ἀποτόμως, διὰ τότε ἐμείνωμεν σύμφωνα με τὸν
Τώμπυ, ἐκτός ἂν τοῦ δώσω ἄλλας ὁδηγίας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, δέν ἔχει βέβαια
φεγγάρι;

— Ὅχι, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς.

— Καί εἶναι ὅλα τακτοποιημένα, διὰ νά κου-
βαληθῶν τὰ καλαμπάκια; ἡρώτησεν ὁ Ἑ-
βραῖος.

Ὁ Σάικς ἐνευσε καταρατικῶς.

«Καί ἐσυλλογίσθης . . .

— Ὅλα, ὅλα τὰ ἔχομεν κουβεντιασμένα,
εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Σάικς. Τί κάθεσαι καί
ὅλα θέλεις νά τα ξεψαχνίσης; Ἀβριον τό βράδου
νά ἔχῃς ἐδῶ τό παιδί. Θά το στρίψω ἀπὸ ἐδῶ
μὲ τὰ γλυκοχαράγματα. Ὅστε βούλωσε τό
στόμα σου, καί ἐτοίμασε τό καρμίνι σου γιά
τάσημικά. Αὐτὰ μονάχα ἔχεις σὺ νά κάμης.»

Μετά τινα συζήτησιν, εἰς ἣν καί οἱ τρεῖς ἔ-
λαβον μέρος, ἀπερασίσθη τὴν ἐπαύριον ἕνα νυ-
κτώσῃ νά μεταβῇ ἡ Νάνου εἰς τοῦ Ἑβραίου
καί νά παραλάβῃ τὸν Ὀλιβερ. Ὁ Φείγγιν ἔκα-
μεν ἐντέχνως τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἂν τό παι-
δίον ἐδείκνυν ἀποστροφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ
προστίμα ἀντὶ παντὸς ἄλλου ν' ἀκολουθῆσῃ τὴν
Νάνου, ἣτις παρενέθη ἐσχάτως ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ-
ρίσθη δὲ διαρρηθῆν ὅτι ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ
παρεδίδοτο ψυχῇ τε καί σώματι εἰς τὸν Σάικς, καί
ἐπὶ πλέον ὅτι οὗτος ἐκέκτητο τό δικαίωμα νά
μεταχειρισθῇ τό παιδίον ὅπως ἤθελε κρίνει εὐ-
λογον, μὴ ἂν ὑπεύθυνος εἰς τὸ παιδίον δυσάρεστον,
μηδὲ διὰ πᾶσαν τιμορίαν ἣν ἤθελε θεωρήσει
καλὸν νά τῷ ἐπιβάλῃ, ἐπὶ τῷ ὄρω ὁμῶς κατὰ
τὴν ἐπιστροφὴν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Σάικς νά ἐπι-
θεβαιώσῃ καί ὁ θελατικώτατος κύριος Τώμπυ
Κράκιτ!

Ἀφ' οὗ συνεφώνησαν περὶ πάντων, οἱ εὐγε-
νεῖς κύριοι ἐπισφράγισαν τὴν εἰλικρινῆ αὐτῶν
ἔνωσιν κενώσαντες ποτήρια οἴνοπνεύματος. Ὁ
κύριος Σάικς ἀφ' οὗ ἔπαιον ἄλλεπάλληλα ποτή-
ρια, ἔλαβε τὸν μοχλόν, ἐπαλεν αὐτὸν μὲ τρόπον
λίαν ἐπίφοβον, καί ἐξελαργγίσθη τραχυδῶν,
συνωθεύων πάντοτε τὸ ἄσμά του μὲ ὄμμαθὸν
βλασφημιῶν. Ἐπὶ τέλους, καταληφθεὶς ὑπὸ ἐν-
θουσιασμοῦ ἀκρατήτου ὑπὲρ τοῦ ἐπαγγέλματός
του, ἠθέλησε νά ἐξετάσῃ τό περιέχον τὰ ἐργα-
λειά του κιστωτῆριον ἄλλὰ πρῶτον ν' ἀνοίξῃ αὐ-
τὸ, ὅπως ἐξηγήσῃ τὸν σκοπὸν καί τὴν χρῆσιν
τῶν ἐν αὐτῷ εργαλείων καί ἐκθείασῃ τὴν κατα-

1. Νὰ μετακομισθῶσι τὰ κλοπιμαία.
2. Θ' ἀνχωρήσω.

σκευή των, έπεσον επί του πατώματος και εκοιμήθη παραχρήμα εις τὸ μέρος όπου έπεσε. «Καλήν νύκτα, Νάνσυ, είπεν ὁ Έβραϊός, περιτυλισσόμενος εις τὸν πλατὺν αὐτοῦ μανδύαν. — Καλήν νύκτα.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συνητηθήσαν καὶ ὁ Φείγγιν παρετήρησεν ἐταστικῶς τὴν νεάνιδα, ἀλλ' αὐτὴ οὐδόλως ἐταράχθη. Ὁ Έβραϊός διερχόμενος ἐλάκτισεν εὐθήτως τὸν ἐκτάδην κείμενον μέθυσον καὶ κατέβη ψλαφρητὴ τὴν κλίμακκα.

«Ὅλο τὰ ἴδια, ὑπετονθόρυζεν ὁ Έβραϊός, ἐν τῷ μετέβαινεν εις τὴν κατοικίαν του. Τὸ χειρότερο ὅπου ἔχουν αὐταὶ αἱ γυναῖκες, εἶναι, ὅτι ἓνα τίποτε ἤμπορεῖ νὰ τῆς φέρῃ εις τὸν νοῦν λησμονημένα αἰσθήματα' ἀλλὰ τὸ καλὸ πάλιν εἶναι πῶς αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Χα, χά! βάνω στοίχημα ἓνα σακκὶ φλωριά πῶς κακὰ τὴν ἔχει τὸ παιδί.»

Διὰ τοιούτων εὐαρέστων σκέψεων διασκεδάζων τὸν νοῦν, ἐφθασεν ὁ κύριος Φείγγιν εις τὴν ζοφερὰν αὐτοῦ τρώγλην, ἐνθα ὁ Ἀπανωλαδιαῶς ἄγρυπνος ἐτι ἀνέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου του.

«Ὁ Ὁλιβερ ἐπλάγιασε; ἔχω νὰ του δουλῶσ' οὕτω ἥσαν οἱ πρῶτοι λόγοι τοῦ Έβραίου, κατεργούμενου τὴν κλίμακκα.

— Ἐχει πλαγιασῆς πολλὴ ὥρα τώρα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιαῶς, ἀνοίξας μίαν θύραν. Νάτος.»

Τὸ παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ γονδροειδοῦς στρώματος κατὰ γῆς, ἐκοιμήτο βαθύτατα. Ἡ ἀνησυχία, ἡ θλιψίς, ἡ ἀνία τῆς αἰχμαλωσίας ἀπετυποῦντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἦτο ὤχρον ὡς νεκρός, οὐχὶ οἷος φαίνεται ἡμῖν ὁ νεκρὸς σαβανωμένος καὶ ἐν τῷ φερέτρῳ, ἀλλ' οἷον βλέπομεν αὐτὸν καθ' ἡν στιγμὴν ἡ ζωὴ σθένεται' ὕταν ψυχὴ νεκρὰ καὶ ἀγνή ἀφίπταται εις οὐρανούς, προτοῦ προσθάσῃ νὰ πνεύσῃ ἐπὶ τῆς κόνης, ἣν ἐκείνη ἐξωρογόνη καὶ ἐξήγνιζε, ὁ φθοροποιὸς ἀήρ τοῦ κόσμου τούτου.

«Ὁχι τώρα, εἶπεν ὁ Έβραϊός, ἀπελθὼν ἀθορύβως. Λύριον, αὔριον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ὁ Ὁλιβερ παραδίδοται εις χεῖρας τοῦ κυρίου Σάικς.

Ἐξυπνήσας τὴν προίαν ὁ Ὁλιβερ μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν παρὰ τὴν κλίνην του, ἀντὶ τῶν παλαιῶν καὶ τετριμμένων ὑποδημάτων του, ζευγὸς νέων, με ὠραῖα στερεὰ πέλματα. Κατ' ἀρχὰς ἐχάρη πολὺ, ὑπολαθὼν τὸ πρᾶγμα ὡς προμήνυμα τῆς ἀπελευθερώσεώς του' ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὐτὴ διεσκεδάσθη μετὰ μικρόν. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος εὐρέθη ἄλλος μετὰ τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς καὶ ἐκφράσεως ἄτινα ἐπηύξησαν τοὺς φόβους του, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν θὰ ἔλθουν νὰ τον πάρουν εις τὸ σπῆτι τοῦ Μπίλ Σάικς.

«Πρέπει νὰ... μένω ἐκεῖ, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Ὁλιβερ μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι, ὄχι, φίλε μου, ὄχι διὰ νὰ μείνης, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλομεν νὰ σε χάσωμεν' μὴ φοβᾶσαι, Ὁλιβερ, θὰ μας ἔλθῃς ὀπίσω. Χα, χά! δὲν εἴμεθα δὲ τὸσφ σκληροὶ νὰ σε διώξωμεν, φίλε μου' ὄχι, νὰ σε χαρῶ!»

Ὁ γέρων, ἐμπαίζων οὕτω τὸν Ὁλιβερ, ἦν ἐσκυμμένως πρὸ τοῦ πυρὸς καταγιγνώμενος νὰ περιφροῦν φέταν ἄρτου. Ἐγέλασε δὲ, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι κάλλιστα κατενόει τὰς διαθέσεις τοῦ παιδίου, ἐπιθυμοῦντος νὰ δραπετεύσῃ εις πρῶτην εὐκαιρίαν.

«Ἵποθέτω, ἐξηκολούθησε λέγων, ἀτενίζων συγχρόνως αὐτὸν ἀσκαρδαμικτὶ, ὑποθέτω πῶς θὰ ἤθελες νὰ μάθῃς διατί' ἠγαπίεις εις τοῦ Μπίλ, ἔ;»

Ὁ Ὁλιβερ ἠρυθρίασεν ἀκουσίως ἰδὼν ὅτι ὁ ἀλιτήριος γέρων εἰσέδυσεν εις τὴν διάνοίαν του, ἀπεκρίνατο ὁμοῦς ἄνευ ἐνδοιασμοῦ

«Ἀλήθεια, ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ 'σὰν τί τάχα νὰ ὑποθέτῃς πῶς θὰ ἦναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Δὲν εἰξεύρω, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὁλιβερ.

— Μπᾶ; εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος στοακρεῖς μετὰ δυσαρρεσκείας διότι παρ' ἐλπίδα οὐδὲν, οὐδὲ ἀπλὴν περιέργειαν ἠδυνήθη νὰ διίδη ἐν τῇ φρυσῇ γνομίᾳ τοῦ παιδός. Τότε περίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ Σάικς καὶ νὰ σου τὸ εἰπῇ.»

Τὸ ἀληθὲς ὁμοῦς ἦτο, ὅτι ὁ Ὁλιβερ κατετρίχτο ὑπὸ ἀνησυχίας, καὶ τοσοῦτω ἐτάραττον αὐτὸν τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Φείγγιν καὶ οἱ ἴδιοι στοαχασμοὶ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ πλεῖονα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Βραδύτερον οὐδεμίαν παρουσίασθη εὐκαιρία' ὁ Ἰουδαῖος διέμεινε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν ἤτοιμασθη νὰ ἐξέλθῃ.

«Ἦμπορεῖς νὰνάψῃς τὸ κερὶ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καταθέτων ἐν κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Νὰ κ' ἓνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃς τὴν ὥραν σου ὡς νὰ ἔλθουν νὰ σε πάρουν. Καλήν νύκτα.

— Καλήν νύκτα, σέρ,» εἶπεν ὁ Ὁλιβερ συνεσταλμένος.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, βλέπων ὑπόδρα τὸ παιδίον. Εἶτα ἔστη ἀποτόμως καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸ ὀνομαστῆ.

Ὁ Ὁλιβερ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν' ὁ Ἰουδαῖος, δείξας αὐτῷ τὸ κηρίον, τῷ ἔνευσε νὰ το ἀνάψῃ. Ὁ Ὁλιβερ ὑπήκουσε, καὶ ὅτε ἀπέθηκε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶδε τὸν Έβραϊον σὺνοφρον μετὰ προσοχῆς παρατηροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

«Τῆραξέ καλὰ, Ὁλιβερ, πρόσεχε! εἶπεν ὁ γέρων, καὶ συνώδευσε τοὺς λόγους του διὰ χειρονομίας ἐκφραστικωτάτης. Εἶναι φοβερός ἀνθρώπος, καὶ ἂν ἀνάψω τὰ αἵματά του, δὲν χυμπαρίζει κανένα. Ὁ τι καὶ νὰ συμβῆ νὰ μὴ

ἔγαλῃς τσιμουτιᾶ, καὶ νὰ κάμνης ὅ τι σοῦ λέγουν. Συλλογίσου καλὰ αὐτὰ ὅπου σοῦ λέγω!»

Τὰς τελευταίας λέξεις ἐτόνισεν ἰδιαίτερος' φρικαλέον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ Ὁλιβερ, ἀπομείνας μόνος, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ἀγωνίας ἀνεπόλει ὅσα ἤκουσε' δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ σύστασις τοῦ Ἰουδαίου. Ἐὰν εἶχον διανοηθῆ ὀλέθρια κατ' αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἐκτελέσωσι τοὺς σκοπούς των εἰς τοῦ Φείγγιν, καὶ πρὸς τί νὰ τον φέρωσιν εις τοῦ Σάικς; Συνεπέρανε ἐπὶ τέλους ὅτι ἐξελέξαντο αὐτὸν ὡς ὑπηρετὴν τοῦ Σάικς, μέχρις οὔ οὗτος εὖρη παιδίον καταλληλότερον' εἶχε τόσα ὑποφέρει παρὰ τῷ Ἰουδαίῳ, ὥστε οὐδαμῶς ἐλυπετο διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κυρίου. Ἐμείνειν ἐπὶ τινα λεπτὰ σύνοδος, εἶτα στένων ἤνοιξε τὸ ὑπὸ τοῦ Φείγγιν δοθὲν αὐτῷ βιβλίον καὶ ἤρχισε νὰ το ἀναγιώσκῃ.

Κατ' ἀρχὰς ἐφυλλολόγει αὐτὸ ἀσκόπως, ἀλλὰ μετὰ μικρόν χωρίον τι ἐφείλκυσε τὴν περιέργειάν του, καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸ ἀνέγνω. Τὸ χωρίον διελάμβανε περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δίκης ὀνομαστῶν κακούργων' αἱ σελίδες αὐτοῦ, ῥυπαραὶ καὶ ἐσχισμέναι, ἐμαρτύρουν ὅτι ἀπλήστως ἀνεγινώσκето. Ὁ Ὁλιβερ ἀνέγνω ἀρηγήσειε περὶ κακουργημάτων ἐμποιοῦντων φρίκην, περὶ φόνων γενομένων λάθρα εἰς ἀποκέντρους ὁδοῦς, περὶ πτωμάτων ῥιφθέντων ἐντὸς τάφρων ἢ φρεάτων, ἄτινα καὶ τοὶ βαθύτατα δὲν τ' ἀπέκρουψαν ἐσχεῖ, διότι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν καὶ ἰδόντες αὐτὰ οἱ δολοφόνοι τὰ ἔχασαν, ὁμολόγησαν τὸ ἔγκλημα καὶ ἰκετευτικῶς ἐζήτησαν νὰ τους ἀπαγγονίσωσι διὰ νὰ τελειώσουν αἱ βάνοι των. Ἀλλαγὴν διελάμβανε περὶ ἀνθρώπων συνοικειωθέντων βαθμηδὸν πρὸς τὴν ιδεάν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅτινες διέπραζαν φοβερὰ καὶ ἀποτρόπαια. Αἱ εἰδεχθεῖς ἐκεῖναι εἰκόνες τοσοῦτον ἀληθεῖς ἐφαίνοντο, ὥστε ὁ Ὁλιβερ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν αἵματα εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουε τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς ὀλοφρυμῶδους τῶν θυμάτων.

Τοιοῦτος τρόμος κατέλαθε τὸ παιδίον, ὥστε κλείσαν τὸ βιβλίον ἔριψεν αὐτὸ μακρὰν' ἔπασεν εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐδεήθη ἐνθέρμως νὰ φυλάττῃ αὐτὸν ὁ Θεὸς ἀγνὸν τοιούτων πράξεων, καὶ νὰ τον θανατώσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ τον ἀφίσῃ νὰ γίνῃ κακούργος. Βαθυδηθὸν καταπραῦνθη καὶ διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐπεκλήθη τὴν θεϊαν ἀντίτηψιν εἰς τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὸν κινδύνους καὶ ἐδεήθη νὰ εὐπλαγχθῇ ὁ Θεὸς αὐτὸν, πτωχὸν παιδίον, μηδέποτε γνωρίσαν τί ἐστι στοργὴ γονέων ἢ παραμυθία φίλου.

Τελειώσας τὴν προσευχὴν του ἔμενεν ἀκόμη γονατιστός, ὅταν ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἐτρόμαξε.

«Τί εἶναι; ἀνεκραύγασεν ἐγερθεῖς, καὶ διέκρινέ τινα ἐρθιον πλησίον τῆς θύρας, τί εἶναι; — Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ μονάχη,» ἀπεκρίνατο διὰ φωνῆς ὁ εἰσελθὼν.

Ὁ Ὁλιβερ ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ κηρίον καὶ εἶδε πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας' ἦτο δὲ ἡ Νάνσυ.

«Καταΐθασε τὸ κερὶ, εἶπεν ἡ νεανὶς ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν' μοῦ πειράζει τὰ μάτια.»

Ὁ Ὁλιβερ εἶδεν ὅτι ἦτο ὤχροτάτη καὶ μετὰ συμπαθείας τὴν ἠρώτησε μήπως ἦτο ἀσθενής. Ἐκείνη ὅμως κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος στρέφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἔδωκεν τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπεκρίθη.

«Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! εἶπε μετὰ μικρόν' δὲν παταῖω ἐγὼ εἰς αὐτό... δὲν το εἶχα συλλογισθῆ.

— Ἐπαθεῖς τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Ὁλιβερ' ἤμπορῶ νὰ σου χρησιμεύσω εἰς τίποτε; ἂν ἤμπορῶ, εἰπέ μου καὶ μετὰ χαρᾶς, μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ κάμω ὅ τι μοῦ εἴπῃς.»

Ἐκινήθη ἀγωνιώσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος, καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸν λαϊμὸν ὡς πνιγομένη καὶ μὴ δυναμένη νὰ αναπνεύσῃ.

«Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὁλιβερ ἀνήσυχος λίαν, τί ἔχεις;»

Ἡ νεανὶς ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὸ δάπεδον διὰ τῶν ποδῶν, ἔπειτα ἔστη καὶ ῥιγῶσα περιστυλίχθη διὰ τοῦ σαλίου τῆς.

Ὁ Ὁλιβερ ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ, ἐκείνη δ' ἐπλησίασε τὸ καθίσμά της εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἄφωνος' εἶτα, ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε περὶ αὐτὴν.

«Δὲν εἰξεύρω τί με πιάνει καμμιά φορὰ, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ φανῆ γαλήνιος καὶ διορθοῦσα τὴν ἐνδυμασίαν της' εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἐξ αἰτίας τοῦ δωματίου, ὅπου εἶναι ἀκαθάρτον καὶ ὕγρον. Τώρα, Νόλλυ, εἰσαι ἔτοιμος νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Σεῖς λοιπὸν θὰ με πάρετε; ἠρώτησεν ὁ Ὁλιβερ.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ἐκείνη' ἔρχομαι ἀπὸ μέρος τοῦ Μπίλ' πρέπει νὰ ἔλθῃς μ' ἐμένα.

— Μὰ διὰ ποῖον σκοπόν; ἠρώτησεν ὁ Ὁλιβερ ὀπισθοχωρῶν.

— Διὰ ποῖον σκοπόν; ἐπανέλαβεν ἡ νεανὶς παρατηροῦσα τὸ παιδίον! ἀλλ' ἀντικρύσασα τὸ βλέμμα τοῦ Ὁλιβερ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς. «ὦ! δὲν εἶναι γιὰ κακόν!»

— Δὲν το πιστεύω, εἶπεν ὁ Ὁλιβερ, ὅστις τὴν παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ νεανὶς σαρδόνιον γελῶσα' ὄχι γιὰ καλὸ τότε.»

Ὁ Ὁλιβερ κατενόησεν ὅτι ἐζήσκει δυνάμιν τινα ἐπὶ τῆς εὐαίσθησας τῆς Νάνσυ, καὶ πρὸς

1. Ἵποκριτικὸν τοῦ Ὁλιβερ.

στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἐπικληθῆ τὸ ἔλεος αὐτῆς· ἀλλ' ἀνελογίσθη ἀμέσως ὅτι μόλις ἑνδεκάτη ἦτο ἡ ὥρα, ὅτι θὰ ἦσαν ἀκόμη διαβάται εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ θὰ προσήρχοντο ἴσως εἰς βοήθειάν του, ἂν ἐφώναζε. Ταῦτα διαλογιζόμενος προσχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε ταχέως ὅτι ἦτο ἕτοιμος διὰ νάναχωρήσῃ.

Ὅτε αἱ σκέψεις, οὔτε τὸ σχέδιον τοῦ παιδίου διέλαθον τὴν Νάνσου. Ἐνῶ ὠμίλει, τὸν παρετήρει αὐτὴ μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τρόπον ἐμφαίνοντα ὅτι κατενόησε τοὺς ἐνδομύχους αὐτοῦ διαλογισμούς.

«Σιωπή! εἶπε κλίνουσα πρὸς τὸν Ὀλιβερ καὶ δεκνύσα αὐτῷ τὴν θύραν, ἐν ᾧ μετὰ προφυλάξεως παρετήρει συγχρόνως περὶ αὐτήν. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐκκαμα διὰ σένα ὅτι ἠμπόρεσα, ἀλλὰ δὲν εἶναι κἀνείς τρόπος. Εἶσαι περιτριγυρισμένος ἀπὸ ὄλαις ταις μερταῖς, καὶ σὲ προσέχουν καλά. Ἴσως κάμμιά ἄλλη φορὰ κατορθώσης νὰ ξεφύγῃς, ἀλλὰ τώρα ὄχι.»

Ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ζωηρότητος μεθ' ἧς εἶπε ταῦτα ἡ νέα, ὁ Ὀλιβερ τὴν ἐκύτταξεν ἐκθαμβός. Προφανῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἦτο ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη καὶ ἔτρεμεν ὅλη.

«Σ' ἐγλύττωσα μιὰ φορὰ, ὅπου ἤθελαν νὰ σε κακομεταχειρισθοῦν, καὶ θὰ σὲ γλυτώσω καὶ πάλιν· δι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ· διότι ἂν ἤρχοντο ἄλλοι νὰ σὲ πάρουν θὰ ἐφέροντο ἄσχημα πρὸς ἐσέ. Τοὺς ὑπεσχέθηκα πῶς θὰ φερθῆς φρόνιμα καὶ ἡσυχὰ ἂν κἀμῆς ἀλλοιῶς, τὸν ἑαυτὸν σου θὰ βλάβῃς καὶ ἐμένα ἀκόμη· ἴσως μάλιστα γίνῃς αἰτία νὰ με σκοτώσουν. Νὰ, τήραζε, αὐτὰ ὑπέφερα διὰ σὲ, καὶ ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς βλέπει εἰξεύρει ἂν σου λέγω ψεύματα.»

Ταῦτοχρόνως ἔδειξε πολλοὺς μώλωπας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Ἐξηκολούθησε δὲ λέγουσα ταχέως·

«Συλλογίσου αὐτὰ, καὶ μὴ ζητῆς αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ με κἀμῆς νὰ πάθῃ χειρότερα πρὸς χάρην σου. Κ' ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ σε βοηθῶ, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε τώρα. Δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ σου κάμουν κακόν, καὶ δὲν θὰ ἦναι ἰδικόν σου τὸ φταξίμον ἂν κἀμῆς ὅτι σε διατάξουν. Σιώπαίνε! κάθε λέξις ὅπου ἔρχεσαι μοῦ κάνει κακόν. Δός μου τὸ χέρι σου. Ἐρηγόρα! Ἐρηγόρα!»

Ἐρπασε τὴν χεῖρα, ἂν ὁ Ὀλιβερ μηχανικῶς ἔτεινε αὐτὴν, ἔτρεσε τὸ φῶς καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον εἰς τὴν κλίμακα. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆν ἄραυτα ὑπὸ τινος κεκρυμμένου ἐν τῷ σκοτεινῷ, ὅστις ἀμέσως ἐπανέκλεισε αὐτὴν ἅμα ἐξῆλθον. Ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς ἀνέμενε μία ἄμαξα· ἡ Νάνσου εἰσῆγαγε ταχέως εἰς ταύτην τὸν Ὀλιβερ, ἐκάθησε πλησίον του καὶ κατεβίβασε τὰς θυρίδας. Ὁ ἄμαξηλάτης δὲν ἠρώτησε ποῦ θὰ ὑπάγωσι, ἀλλ' ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου ὁ ἵππος ἐξεκίνησε μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Ἡ Νάνσου ἐξηκολούθει νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὰς αὐτὰς νοουθεσίας. Πάντα δὲ ταῦτα συνέβησαν ἀστραπηδῶν, καὶ οὐδὲ νὰ συλλογισθῆ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἔλαβε καιρὸν ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς ἣν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα μετέβη ὁ Ἰουδαῖος.

Ὁ Ὀλιβερ ἔρριψε βλέμμα ταχύ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φωνάξῃ ἐπικαλούμενος βοήθειαν. Ἀλλ' ἡ νεάνις τῷ ὠμίλησεν εἰς τὸ οὖς καὶ ἰκέτευσεν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, ὥστε δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἔμεινε ἀμφοιρόπων. Ἡ εὐκαιρία ὅμως παρήλθε, διότι εἰσήγαγον πλέον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἀπὸ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Νάνσου, ἀφίνουσα τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ. Μπῆλ!

Ἀμέσως! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, προκύψας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος μὲ ἐν κηρίον εἰς τὴν χεῖρα. ὦ! ὅλα ἠπγαίνουσι καλά. Ἀναβῆτε!»

Οἱ λόγοι οὗτοι λεγόμενοι παρ' ἀνθρώπου οἴος ὁ κύριος Σάικς κατεδεικνύον ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ, καὶ ἰσοδυνάμουν πρὸς φιλικωτάτην δεξιῶσιν. Ἡ Νάνσου ἐφάνη συγκινηθεῖσα ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐχαίρετисε προσηνῶς.

Ἔστειλα τὸν σκύλο μὲ τὸν Τῶμ, εἶπεν ὁ Σάικς φωτίζων αὐτοὺς, διότι θὰ μας ἦτον μπελάς.

Καλὰ ἔκαμες, παρετήρησεν ἡ Νάνσου.

Ἔ, ἔφερες λοιπὸν τὸ κατσίκι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς κλειῶν τὴν θύραν, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Νὰ τος, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσου.

Ἦταν ἡσυχος ἔς τὸν δρόμο;

Ἦν ἀνάγκη.

Καλὸν ἦτον νὰ τὸ ἔξεύρωμεν αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σάικς βλέπων ἀγρίως τὸν Ὀλιβερ. Τόσῳ καλότερον διὰ τὴν κόκκα του, διότι ἀλλοιῶς θὰ ἐλογαριάζομεθα. Ἐλα ἐδῶ, ξόβανο, καὶ ἄκουσε καλά. Καλλίτερα εἶναι νὰ σ' ἐλθῶ μιὰ γιὰ πάντα.»

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα πρὸς τὸν νέον προστατευόμενόν του, ὁ κύριος Σάικς ἠρπασε τὸ κασκέτον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν ἀκολούθως λαβὼν τὸν Ὀλιβερ ἀπὸ τῶν ὤμων ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον ὀρθιον ἀπέναντί του.

Ἐν πρώτοις, γνωρίζεις αὐτὸ; ἠρώτησεν ὁ Σάικς λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης ἐν μικρὸν πιστόλιον.

Ὁ Ὀλιβερ ἀπήντησε καταφατικῶς.

Τήραζε λοιπὸν καλά! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Σάικς. Ἐδῶ εἶναι καὶ μπαρούτι, νὰ καὶ μία μπάλα, καὶ ἓνα κουρέλι γιὰ τὸ γέμισμα.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐτραύλισεν ὅτι εἰξεύρε τὴν χρῆσιν

1. Κερράη.

τῶν διαφορῶν ἐκείνων ἀντικειμένων, ὁ δὲ κύριος Σάικς ἐγέμισε τὸ πιστόλιον μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Ἔ, τώρα εἶναι γεμάτο, εἶπεν ὅταν ἐτελείωσε.

— Ναί, σέρ, τὸ βλέπω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ τρέμων ὅλος.

— Τὸ λοιπὸν! εἶπεν ὁ κακοῦργος ἐκείνος σφίγγων τὸν γρόνον τοῦ Ὀλιβερ καὶ πλησιάζων τὸ στόμιον τοῦ πιστολίου τοσοῦτον εἰς τὸν κρόταφον τοῦ παιδίου, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβείλῃ τοῦτο ἀκουσίαν κραυγὴν, ὅταν ἐβγοῦμεν ἐξω, ἂν βγάλῃς μιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρὶν σοῦ εἰπῶ ἐγώ, σοῦ καθίζω μίαν μπάλα ἔς τὸ κουφάρι, χωρὶς πολλὰ κυριελέησον. Ὅστε λάβε τὰ μέτρα σου, καὶ ἂν σου καταβῆ ἡ ὄρεξις νὰ μιλήσῃς χωρὶς τὴν ἀδείαν μου, δὲν τῷω διὰ τίποτε νὰ σε ξεμεπερδέσω.»

Καὶ ὅπως προσέθη ἴσως μεζονα βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους του, ὁ κύριος ἐξεπέμφε φρικώδη βλασφημίαν, μεθ' ἧς ἐξηκολούθησε·

«Καθὼς εἰξεύρω καλά, ἂν σε στείλω μὲ τοὺς πολλοὺς, κἀνείς δὲν θὰ σκοτισθῇ νὰ βρωτήθῃ γιὰ σένα. Ὅστε δὲν εἶχα καὶ ἀνάγκη νὰ σπάξω τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ σου κἀνω ὄλας αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ἂν δὲν ἤθελα τὸ καλὸ σου. Ἐκατάλαβε;»

— Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θὰ εἶπῃ, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Νάνσου, τονίζουσα ἐκάστην λέξιν ὅπως διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ὀλιβερ, θὰ εἶπῃ πῶς ἂν πάῃ νὰ σου χαλάσῃ τὴν δουλειὰ τοῦ ἔχεις ἔς τὸ νοῦ σου νὰ κἀμῆς, θὰ του τινάζῃς τὰ μυαλὰ ἔς τὸν ἀέρα γιὰ νὰ του κόψῃς τὴν ὄρεξι, καὶ ὅτι κινδυνεύεις νὰ πᾶς ἔς τὴν κρεμάλα ἂν κἀμῆς αὐτὸ, ὅπως πάλι κάθε στιγμὴν κινδυνεύεις τὴν ζωὴ σου διὰ νὰ κἀμῆς τὴν τέχνη σου.

— Πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ κύριος Σάικς ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τῆς Νάνσου. Ἡ γυναῖκες εἰξεύρουσι πάντοτε νὰ σου ἐξηγοῦν τὰ πράγματα μὲ λίγα λόγια, ἐκτὸς μόνον ὅταν φουσκώνουν τὰ μυαλὰ τους, διότι τότε εἶναι ποῦ δὲν τελειώνουν ποτέ. Τώρα λοιπὸν ποῦ μῆπκε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ νόημα νὰ ταπεινώσωμεν καὶ τι, καὶ νὰ το πάρωμεν κομμάτι δίπλα πρὸ τοῦ νὰ φύγωμεν.»

Ἀμέσως ἡ Νάνσου ἔστρωσε τὸ τραπέζομάνδηλον καὶ ἐξελοῦσα ἐπληθύθη μετὰ μικρὸν κομίζουσα ἐν κανάτιον ζύθου καὶ ἐν πινάκιον φαγητοῦ ἐκ κεφαλῶν προβαίων, ὅπερ παρέσχεν ἀφορμὴν ἀστεϊσμῶν εἰς τὸν κύριον Σάικς. Ὁ ἐντιμὸς οὗτος ἀνὴρ, ἕνεκα ἴσως τῶν προσδοκωμένων ἐκ τῆς μελλούσης ἐπιχειρήσεως κερδῶν, ἦτο εὐθυμώτατος καὶ φαιδρότατος. Οὕτω παραδείγματος χάριν ἐθεώρησεν ἀστέιον νὰ βροφήσῃ ἀπνευστί ὅλον τὸν ζύθον καὶ δὲν ἐβλασφήμησε περισσώτερον ἀπὸ ἑκατὸν φορὰς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δείπνου.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητὸν (ἐννοεῖται δ' αἰκοθεν ὅτι ὁ Ὀλιβερ δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξιν), ὁ κύριος Σάικς ἔπιε δύο ποτήρια οἰνοπνεύματος καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του, διατάξας τὴν Νάνσου νὰ τον ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς, καὶ μυρίας ἐξεμῶν βλασφημίας ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα τῇ διαταγῇ του. Εἶπε καὶ εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ ἐξαπλωθῇ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τινος στρώματος κατὰ γῆς. Ἡ νεάνις ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμάστρας περιμένουσα τὴν δριστησίαν ὥραν διὰ νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινε ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κοιμηθῆ· ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἡ Νάνσου ἐζήτησε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ νέας ὁδηγίας· ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας. Ἐξηγητημένον δὲ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῶν ἀνησυχιῶν, τὸ παιδίον ἐκοιμήθη ἐπὶ τέλους βαθυτάτα.

Ὅταν ἐξύπνησε, ἡ τεῖδοκνῆ ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Σάικς ἠσχολεῖτο νὰ τακτοποιήσῃ πολλά πράγματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μεγάλου μανδύου του, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τινος ἑδρας, ἐν ᾧ ἡ Νάνσου ἔτρεχε τῆδε κἀκείσε προπαρρασκευάζουσα τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχε φωτίζει ἀκόμη τὸ κηρίον ἔκειεν ἔτι, τὰ πάντα δ' ἦσαν ἐξω ζοφερά· βροχὴ βραχθαία ἐμάστιζεν τὰς ὑέλους τῶν παρθύρων, ὁ δ' οὐρανὸς ἐφαίνετο μαῦρος καὶ συννεφώδης.

Ἔλα, ἔλα! ὑπεννοήθησεν ὁ Σάικς, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ ἠγείρετο· κάμε γρήγορα, γιατί' ἀλλοιῶς δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ κολατσίσης.»

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐβράδυνε πολὺ εἰς τὸν καλλωπισμὸν του· ἔφαγεν ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος.

Ἡ Νάνσου τῷ ἔρριπεν ἐν μανδύλιον διὰ νὰ περιτυλίξῃ τὸν λαιμὸν του, προσπαθοῦσα συγχρόνως νὰ ποφύγῃ τὰ βλέμματά του. Ὁ δὲ Σάικς ἔδωκεν αὐτῷ περιώμιον ἐκ προστύχου ὑφάσματος διὰ νὰ σκεπασθῇ. Οὕτως ἐνδεδυμένος τὸ παιδίον ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀλιτῆριον ἐκείνον, ὅστις ἔστη πρὸς στιγμὴν, ὅπως δι' ἀπειλητικοῦ νεύματος τῷ δείξῃ ὅτι εἶχε τὸ πιστόλιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μανδύου· εἶτα λαβὼν ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, ἀπεχαιρέτисε τὴν Νάνσου καὶ ἐξῆλθε.

Ὅτε διέβαινον τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὁ Ὀλιβερ ἔστρεψε πρὸς στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, ἐλπίζων νὰ ἀντικρίσῃ τὰ βλέμματα τῆς Νάνσου· ἀλλ' ἐκείνη εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο ἐντελῶς ἀκίνητος.

¹ Εἰκαστοὶ ἀντίχεις.

***II

Φίλος τις ἡμῶν ἀσχολούμενος περὶ στατιστικῆς μελέτας ὑπελόγησεν εἰς τρισχιλίους ὄκτακοσίους τὸν κατὰ μέσον ὄρον ἀριθμὸν τῶν λόγων, ὅσοι κατ' ἔτος ἐκφωνοῦνται καὶ τυποῦνται

ἐν μόνη τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι, μὴ συμπεριλαμ-
βανομένων τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς·
ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ γνωρίζομεν λόγιον ἄνδρα, οὗ ὁ
αὐξὼν ἀριθμὸς τῶν πανηγυρικῶν υπερβαίνει
ἤδη τὴν ἡμισίαιαν χιλιάδα· οἱ Γάλλοι πρὸς ἑκ-
φρασίαν τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ ὁμοιότητος μετα-
ξὺ δύο πραγμάτων μεταχειρίζονται τὴν μετα-
φορὰν «ὅμοια ἀλλήλοισι ὡς ὕδατος σταγόνες»
αὐτὸ νομίζομεν ὅτι παρ' ἡμῖν δύναται νὰ ῥηθῇ
ὅτι ὁμοιάζουσιν ὡς δύο πανηγυρικοὶ λόγοι.

**Ἡ αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς ἐν
ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΙΝΙΑΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ**

Ἡ αἰθουσα αὕτη εἶναι ἡ εὐρυχωροτάτη πα-
σῶν ἐν τῇ νεοδημητῶ Ἀκαδημίᾳ. Προωρισμένη
εἰς ἐπισήμους συνεδριάσεις, εἶναι κατ' ἀναλογίαν
πολυτελέστατα κεκοσμημένη, ἐπαρκῆ δὲ κατέ-
χει χῶρον διὰ τὰ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς
προσκεκλημένους. Ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ μακρὰν
τράπεζαν καὶ ἐπὶ ἑδρῶν κινητῶν, ὠρίσθη ἡ θέ-
σις τοῦ προέδρου, τῶν γραμματέων καὶ τῶν
λοιπῶν ἀκαδημαϊκῶν, λαμπραὶ δ' ἔστει ἐκ πεν-
τελησίου μαρμάρου ἔδραι, μαλακὰ ἔχουσαι ὑπο-
στρώματα καὶ ἀμφιθεατρικῶς διαθεθειμένη ἀπὸ
τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης μέχρι τῶν τοίχων, εἰ-
σὶν ὠρισμένοι διὰ τὸ ἀεροατῆριον. Ἡ αἰθουσα
τὴν μὲν ἡμέραν θά φαίνεται ἀνωθεν ἐκ τῆς
στέγης, τὴν δὲ νύκτα διὰ τεσσάρων λυχνούχων,
ἐχόντων ἀπάντων ἑκατὸν λαμπτήρας φωταερίου.
Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης θὰ στηθῇ ἄγαλμα
τοῦ βασιλέως Σίμωνος Σίνα εἰς ἀνώτερον τοῦ φυ-
σικοῦ μέγεθος. Ἀπαντὰ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ τῶν
τοιχῶν μέρη εἰσὶν ἐκ λευκοῦ πεντελικοῦ μαρ-
μάρου, θέλουσι δὲ ἐπιχρυσωθῆ κατὰ τὸ ἐπίπυ-
νον, ὡς ἦσαν καὶ τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀρχαῖα
μνημεῖα.

Τὸ ἀνώτερον τῶν τοίχων μέρος θὰ κοσμηθῶσιν
ὀκτώ κολοσσιαῖαι εἰκόνες, παριστώσαι τὸν μῦ-
θον τοῦ Προμηθεῶς, ὧν ἡ ἐργασία ἀνετέθη εἰς
τὸν ἐν Βιέννῃ καθηγητὴν κ. Grienkerl.

Τῶν εἰκόνων τούτων σύντομον περιγραφὴν
παρέχομεν ἀμέσως κατωτέρω.

Α' εἰκὼν (Τοῖχος ἀριστερόθεν τῆς εἰσόδου).
Πρόσφορος τῆς Θέμιδος τῷ υἱῷ αὐτῆς Προμηθεῖ.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ὅπου αἱ τοῦ Ὀκεανοῦ
πηγαί, καὶ ὅπου ἀδιαλείπτως ἀντηχεῖ ὁ
κρότος τῆς σφύρας τῶν Κυκλώπων, προσέρχεται
εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὁ μεγάθυμος Τιτᾶν, ζη-
τῶν μετὰ δέους νὰ μάθῃ τὴν εἰμαρμένην ἑαυτοῦ
καὶ τοῦ κόσμου.

Β' εἰκὼν. Ἀθηναῖα καὶ Προμηθεὺς παρὰ τὰς
πύλας τοῦ Φωτός. Αἱ Ἰφραι ἀνέφρασαν τὰς χαλ-
κᾶς πύλας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἥλιου. Οἱ πύρι-
νοι τοῦ Φωτοῦ ἵπποι ἀκολουθοῦσι τὴν ὑπὸ δρο-
σοδόλων δαϊμονίων συνοδουμένην Ἡῶ, ἐκ δὲ
τοῦ ὑπὸ τούτων πυρομένου ἄρματος, ὁ Προμη-

1- Ἐκτετακτὴ ἐν ἐλλοί, διακοσμητὴ, θερμοκαυθεῖται ἐν τῇ "22 ο. φ.

θεὺς, τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνάπτει τὴν ἄεθα
αὐτοῦ.

Γ' εἰκὼν. Προμηθεὺς ζωογονῶν τὸ ὑπ' αὐ-
τοῦ ποιηθὲν ὁμοίωμα ἀνθρώπου.

Τὸ πλάσμα τοῦ Προμηθεῶς ζωογονεῖται ὑπὸ
πυρὸς οὐρανίου, ἢ Ἀθηναῖα δωροδορεῖται αὐτῷ
νέκταρ. Εἰς μάτην δ' ὁ Ἐπιμηθεὺς καλεῖ τὸν
ἀδελφὸν αὐτοῦ Προμηθεᾶ νὰκολουθήσῃ τοὺς κατὰ
τοῦ Ὀλύμπου ἐφορμῶντας Τιτᾶνας.

Δ' εἰκὼν (Ἀέτωμα). *Τιτανομαγία.*

Οἱ θεοὶ πάντες εἰσὶ περὶ τὸν Δία συνηθρο-
σμένοι, ἠνίοχος δὲ τοῦ ἄρματος τοῦ μεγάλου
θεοῦ ἐστὶν ὁ Προμηθεὺς, ὅστις ἐκόμισεν αὐτῷ
τοὺς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων χαλκισθέντας κεραυ-
νοὺς. Ὁ Ζεὺς σφενδονίζει ἀλληλοδιαδόχως τοὺς
Τιτᾶνας εἰς βράχρον, ὁπότεν ἀρπάζοντες αὐτοὺς
οἱ Ἐκατόγχερες ρίπτουσιν εἰς τὸν Τάρταρον.
Τὸ δὲ νέον γένος τῶν ἀνθρώπων κεραιδοκεῖ μετὰ
τρόμου ἐν τινι σπηλαιῷ τὴν ἔκβασιν τῆς φοβε-
ρᾶς μάχης.

Ε' εἰκὼν. Προμηθεὺς φέρων τοῖς ἀνθρώποις
τὸ πῦρ. Ὁ Ζεὺς, ὅπως καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν
ἐπανάληψιν τῆς μάχης, μελετᾷ τὴν ἐξόν-
τως παντὸς γηγενοῦς. Οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν ὥσπερ
θηρία ἐν σπηλαίοις, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς ἐλεή-
σας τὰ δύσμοιρα αὐτοῦ τέκνα, φέρει αὐτοῖς τὸ
φῶς.

ΣΤ' εἰκὼν. Προμηθεὺς δεσμώτης. Ὡς παρα-
βάτης τῶν θελήσεων τοῦ Διὸς, προσδίδεται ὁ Προ-
μηθεὺς εἰς βράχρον. Πρὸς μείζονα δὲ τιμωρίαν
ἀετὸς κατατρώγει τὸ καλ' ἐκάστην ἀνασούμε-
νον ἦπαρ αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ παρωργισμένος Τι-
τᾶν ἀρνείται νὰποκαλύψῃ τῷ ἀγγέλῳ τῶν θεῶν
Ἐρμῆ τὸν πρὸς ἐξίλασμὸν αἰτούμενον χρῆσμὸν
τῆς Θέμιδος. Ὁ Ὀκεανὸς καὶ αἱ κόραι αὐτοῦ
Νηρηίδες θρηνοῦσι τὴν οἰκτράν τοῦ Προμηθεῶς
τύχην.

Ζ' εἰκὼν. *Αὐτρωσις Προμηθεῶς ὑπὸ Ἡρα-
κλέους.*

Τὰ ἄγρια πάθη τοῦ τε Διὸς καὶ τοῦ Προμη-
θεῶς κατεπραῦνθησαν· καὶ ἐκεῖνος μὲν φοβεῖται
περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἕξουσας, τὸν δὲ Προμηθεᾶ κα-
τέβαλε τὸ βῆρος τῶν ἀνηκέστων δεινῶν. Τότε
ἐπελθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατατοξεύει τὸν ἀετὸν, καὶ
λύει τὰ τοῦ Προμηθεῶς δεσμὰ μετὰ τῶν ἐκ τοῦ
Ταρτάρου λυτρωθέντων Τιτᾶνων, πρὸς πληρωσιν
τοῦ ὅρκου τοῦ Διὸς. Ὁ Χείρων, ἀδυνατῶν νὰν-
τίσῃ εἰς τοὺς πόρους ἀνάτου πληγῆς παραι-
τεῖται τὴν ἑαυτοῦ ἀθανασίαν καὶ ἐγκολποῦται
τὸν θάνατον.

Η' εἰκὼν (Ἀέτωμα). Ἡρακλῆς ἀνάγῳρ εἰς
τὸν Ὀλύμπου τὸν Προμηθεᾶ.

Πάντες οἱ θεοὶ εἰσὶ συνηθροισμένοι, οἱ τε Ὀ-
λύμπιοι καὶ οἱ ἐνάλιοι καὶ οἱ καταχθόνιοι, ὅτε
ὁ Ἡρακλῆς φέρει τὸν Προμηθεᾶ ἐνώπιον τοῦ
Διὸς, οὗ τοῦ λοιποῦ ἔσται σύμβουλος. Ἄνευ-

οἰμοῦσι τὸν Τιτᾶνα Ἀθηναῖα καὶ Ἡραίστος, ἡ
ἤδη οἰνοχοεῖ αὐτῷ νέκταρ.
Ἐν Ἀθήναις, Σεπτέμβριος 1878.

E ZILLER
Ἀγγλίστιμος

**Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ**
[Μετᾶφρασις Γ. Ζωχιτοῦ.]

31.
Ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν εἶχεν ἐλάττωμα,
δὲν ἤθελε μετὰ τῶσάτης ἡδονῆς παρατηρεῖ
τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

32.
Ἡ ζηλοτυπία τρέφεται ἐν τῇ ὑποψίᾳ, τρέπε-
ται δὲ εἰς μανίαν ἢ καταπαύει, ἅμα τῆς ὑπο-
ψίας τὸν τόπον καταλάβῃ ἢ βεβαιότης.

33.
Ἡ ὑπερηφάνεια ἀναλαμβάνει ἑαυτὴν πάντοτε
καὶ οὐδὲν ἀποβάλλει ποτὲ, οὐδ' ὀπόταν τῇ μα-
ταιότητι ἀποτάσσεται.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην θέλει σταχυολογεῖ ἐκ τοῦ
ἴσου περιοδικοῦ τόπου καὶ μεταδίδοι ἐνίοτε ἢ Ἐστιά εἰς
τοὺς ἀναγνῶντας αὐτῆς ὅσα νομίζει τῆς προσοχῆς αὐτῶν
ἕνεκα εὐφυᾶ ἀνέχοντα, ἢ πνευματικῶν μικρολογήματα, προ-
σπαθούσα κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως μὴ ἐλαττωθῆ διὰ τῆς
μεταφράσεως ἢ πρωτότυπος αὐτῶν χάρις. Σ. τ. Δ.

4.
Ἄγγλος τις ἱερεὺς ἐπασχεν ἐλαφρὰν ἀροβρίτιδα.
— Τί πρόπει νὰ κάμω; ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν
τοῦ.

— Νὰ πίνης καθ' ἡμέραν ἕνα ποτήρι πούριες
με ρῶμι.

— Δύσκολον.

— Διατί;

— Κατεδίκασα πάντοτε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος
τὰ πνευματικῶν ποτά· ὁ κόσμος ὅλος τὸ γνωρίζε-
ι. Τί θὰ εἶπῃ ἡ ὑπὸνέτριά μου, ὅταν τῆς πα-
ραγγείλω νὰ μοῦ κάμῃ πούριες;

— Ζήτησέ της ὀλίγον ζεστόν νερόν, καὶ κάμε
το μόνος σου.

— Δὲν θὰ τὸ ἐννόησῃ;

— Εἶπέ της ὅτι τὸ θέλει διὰ ζυμᾶρισμα.

Μετὰ τινὰς μῆνας, παρεργόμενος ὁ ἰατρὸς πρὸ
τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως, κρίνει καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ
περὶ τῆς ὑγείας του. Βλέπει δὲ τὴν ὑπὸνέτριαν
ῶχραν, μελαγχολικὴν καὶ καταβεβλημένην.

— Τί κάμνει ὁ ἀυθέντης σου; ἐρωτᾷ ἀνή-
συχος.

— Δὲν εἶνε καλᾶ, ἰατρὲ μου.

— Πῶς; τί ἔχει;

— Τὸ μυαλό του φαίνεται νὰ ἦνε πειραγμένο.

— Τὸ μυαλό του; πῶς;

— Πέντε φορὰς τὴν ἡμέρα ξυρίζεται.

2.

Συνοικεσίου προκειμένου ἢ εἰκοσαετίς γυνὴ ἑ-
ρωτᾷ συνήθως περὶ τοῦ μελλονόμενου:

— Ποῖος εἶνε;

Ἡ τριακοντούτις:

— Τί κάμνει;
Ἡ τεσσαρακοντούτις:
— Ποῦ εἶνε;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὡς πότε νομισθεῖσθαί καὶ νομοδοροῦσθαί
Καὶ ὑπαλλήλων ἄκαρποι διορισμοὶ κ' ἐξώσεις
Καὶ ἄλλοι ἀνοργάνιστοι, κ' εἰς μάτην κί' ἀενάως
Κινήσεις, προπαρασκευαί, καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς χάος;..
Τί μὲ τὰ ξένα χρήματα τρυφῶμεν τῶν ἀνθρώπων,
Χωρὶς νὰ φέρωμεν καρπὸν κἀνενα εἰς τὸν τόπον;
Ὡς πότε δανειζόμεθα μὲ τόκους ὑπερβολῆς,
Εἰς ὑποθήκας βάλλοντες καὶ κάμπούς μας καὶ λόγγους;
Τὸ ἔθνος, ἄσωτος υἱὸς πατρὸς εὐκαταστάτου,
Ζῆ δίδον εἰς ἐνέχυρον τὰ ὑποστατικά του,
Κ' εἰς τὴν σπατάλῃν ἀναιδῶς καὶ τὴν παραλύσαν
Νὰ φάγῃ τὴν πατρίαν τοῦ ζητεῖ περιουσίαν.
Ἐχάσαμεν καὶ χάνομεν πᾶν αἰσθημα γυναικῶν
Κανεῖς μας δὲν ἐργάζεται διὰ πατρίδα πλέον,
Καὶ ὅλοι ξένην ἄμπελον ὡς νὰ τὴν θεωρῶμεν,
Τὴν γῆν τῆς ἀνασκάπομεν, τὰ κλήματα τῆς σπᾶμεν.
Τὸ ἔθνος μας, φυράματος λαμπροῦ κ' εὐτυχεστάτου,
Στερεῖται καὶ τὴν ἔμφυτον ἐλαστικότητά του,
Ὡς κώπων ὅστις ἔχασε τὸν παλαιὸν τοῦ ἧγον,
Ὡς ἔξω ὑπὸ σκωριᾶ κρεμᾶμενον στὸν τοίχον.
Βῆμα κανὲν δὲν κάνομεν εἰς νόμους οὐδ' εἰς φάτια,
Καὶ ἄθλια εἶν' ὅλα μας καὶ ὅλα σποσπύτια.
Καιρὸν καὶ πλοῦτον δαπανᾷ ἡ μιτρωτὴ Ἀργία,
Τὰ δύο πάσης ἐθνικῆς ὑψώσεως στοιχεῖα.
Ἐν ὑπουργεῖον ἄμορφον, κατακολωθῶμενον,
Κυλίσται ὡς στέλεχος σαθρὸν κ' ἐκρίζομενον.

.....

Τοιοῦτον ἡ διχόνοια, τοιοῦτον καρπὸν φέρει,
Καὶ τώρα δρεπανίζομεν τῶν πατριῶν τὰ θέρη.

Ἄν ἦμουν τέκνον μακρῶν τοῦ Μεξικῶ, τῆς Κίνας,
Καὶ πάροικος προσωρινὸς εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
Μὲ πόσον τότε γέλωτα θὰ ἔβλεπα ἐμπρὸς μου
Τὸ κομικὸν πανόραμα τοῦ νέου τούτου κόσμου!
Ἵγάλλῃσι ἀληθινοῖ αὐτοὶ δὲν εἶν' οἱ τόσοι,
Ἄλλ' ὑπαλλήλους εἰς σκηνὴν θεάτρον παριστώσι.
Αὐτοὶ ποδὸν στεκούσιν μὲ κροσσῶν ἀργύρου βαρυτάτους
Ἀστείως ὑποκρίνονταί τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Κράτους.
Ἴδὲ αὐτοὺς τοὺς εἰς βαθμὸν κατώτερον σπουδάρχας.
Δὲν εἶναι παρὰ κομῶδοι καὶ παίζουσι τοὺς νομάρχας.
Πλαστὰ εἶν' ὅλα καὶ ψευδῆ καὶ μίμων παραστάσεις.
Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σχήματα, μὲ τῶν ποδῶν τὰς τάσεις,
Οἱ τόσον ἀπαράλλακτοι μὲ εὐστρόφους σχοινοβάτας,
Ἐποκρίται, νὰ μιμηθῶν ζητοῦν τοὺς διπλωμάτας.
Αἱ φράσεις ὅπου κωδωνοῦν συχνὰ τὰ στόματα τῶν
Ψυχᾶ εἶν' ἐκτεθημένα καὶ ἦχοι αὐτομάτων.
Στὸ στήθος τῶν τὸ εὐκαιρον δὲν κατοικεῖ καρδία,
Καὶ εἶναι οἱ γεννάει μας ἡ γλώσσα, ἡ κοιλία.
(Ἀλέξανδρος Σούτσος.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκδίδονται 1885
ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν
486 ἐφημερίδες καὶ 598 περιοδικὰ ἐν Λονδίῳ.
Ἐκ τῶν ἐφημερίδων 542 εἶνε φιλελεύθεροι, 334
συντηρητικαί, 71 συντηρητικαὶ φιλελεύθεροι,
944 εἰς οὐδεμίαν ἀπόχρωσιν ἀνήκουσαι. Ἐκ
τῶν περιοδικῶν, 398 πραγματεύονται ἀποκλει-
στικῶς θρησκευτικὰ ζητήματα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ εἰ-
κονογραφημένων ἐφημερίδων καθ' ἑκάστην αὐ-
ξάνει· ἤδη ἐκδίδονται 827 τοιαῦτα, ἐξ ὧν 33
δημοσιεύουσιν χρονολοιογραφίας.

14 εφημερίδες πραγματεύονται ζητήματα της εργατικής τάξεως, 404 δὲ δημοσιογραφικά ὄργανα υπάρχουν τῶν συλλόγων τῶν διαφόρων ἐπαγγελματιῶν.

Ἐσχάτως ἐπωλήθησαν ἐν τοῖς ἵπποστασίοις τοῦ Middle-Park, ἐν Λονδίῳ, 145 ἐκλεκτοὶ ἵπποι ἀντὶ φρ. 1,252,030. Ὁ ὀρειότερος τούτων, Scottish-Chief καλούμενος, ἠγοράσθη παρὰ τοῦ κ. Blenkiron ἀντὶ φρ. 130,000. Εἰς τὰ ἵπποστάσια ταῦτα, ἅτινα ἔχουσιν εὐρωπαϊκὴν φήμην, ἐπωλήθη ἐν ἔτει 1872 ὁ περίφημος γαλλικὸς ἵππος Παλαιστής ἀντὶ 25,000 λιρῶν στερλινῶν, ἤτοι 650,000 φράγκων!

Περίεργον ἀπόφασιν ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Πράγας, πρωτεύουσος τῆς Βοημίας· «θεωροῦντες, λέγει τὸ ἐν λόγῳ θέσπισμα, ὅτι τὰ μακρὰ φορέματα ἐγείρουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς κόνιν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν υἰγιαίν, ἀπαγορευόμεν τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς.» Ἡ δημοτικὴ τῆς Πράγας ἀρχὴ ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν κυριῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1878 εἰσηχθησαν ἐν Γαλλίᾳ βιβλία ἀξίας φρ. 2,406,000, ἐξήχθησαν δὲ βιβλία, χαλκογραφίαι καὶ φωτογραφίαι ἀξίας φρ. 10,335,000.

Ἡ ἀθηναία πόλις Μίσκοις ἐν Οὐγγαρίᾳ κατεστράφη πρὸ μικροῦ ἄρδην ὑπὸ φρικώδους τυφῶνος. Οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων ἀπέθανον, αἱ οἰκίαι ἅπασαι κατεκλύσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκρήγματος τῶν νεφελῶν καὶ αἱ ὁδοὶ ἠρπνίσθησαν ὑπὸ τῆς πλημμύρας· ἔνιοι ἐκ τῶν σωθέντων ἔπαθον τὰς φρένας ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Ἡ ἀξία τῶν κατασκευαζομένων ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ στηθοδέσμων (corsels) ἀνέρχεται εἰς δεκαεπτὰ ἑκατομμύρια φράγκων. Τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν στηθοδέσμων τούτων ἐξάγεται εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

Ἐκ τοῦ «Παρνασσῶ» ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα· Διεθνῆς ἐκθεσις τοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προιόντων ἔληξε πρὸ μικροῦ ἐν Βερολίῳ. Μεταξὺ πλήθους ἄλλων ἐκτεθέντων περιεργῶν πραγμάτων ἀναφέρομεν βαρέλια ἐκ χάρτου σερρέα καὶ ἐλαφρὰ, οἰκίαν ἐκ χάρτου καὶ θερμάστραν ἐκ χάρτου, ἐν ἧ δὴν κατὰ τις νὰ καύσῃ γαϊάνθρακα· μανδύλια καὶ ὑφάσματα, ἅτινα κατασκευάζονται ἐκ λεπτῶν λωρίδων χάρτου, αἵτινες διὰ μηχανισμοῦ καθιστῶνται λεπταὶ ὡς νήματα καὶ τότε ὑφαίνονται τὰ λινὰ καὶ βαμβάκινα ὑφάσματα.

Οἱ ἄγγλοι ἀλιεῖς τῆς κομητείας Δόρσετ ἔχουσιν ἴδιον περίεργον τρόπον πρὸς σύλληψιν τῶν ἀγοίων χηνῶν. Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσιν ἀκοὴν λεπτοτάτην, εἶνε ὑποπτα λίαν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ προσεγγίσῃ εἰς αὐτὰ τὴν αἰσθάνονταί πάραυτα· ὅθεν καὶ τὸ κυνήγιον αὐτῶν εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Οἱ ἀλιεῖς λοιπὸν ἐπενόησαν πρὸς σύλληψιν τῶν χηνῶν τούτων τὴν ἐξῆς

τέχνην. Ἐπὶ δοκῶν μαλακοῦ ξύλου προσκολλῶσι μικροὺς ἰχθύς καὶ τὰς ἀφίνουσιν ἐπιπλεούσας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Οἱ χῆνες βλέπουσι μακρόθεν τοὺς ἰχθύς καὶ ἐφορμῶσι νὰ τοὺς ἀρπάσωσι. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ συλλάβωσι συλλαμβάνονται, διότι ἐν ᾧ μετὰ μεγίστης δυνάμεως ἐπιχειροῦσι νὰ καρφώσωσι διὰ τοῦ βάρφους τῶν τοῦς ἰχθύς, τὸ δξύτατον τοῦτο βάρφος τῶν ἐμπήγνυται εἰς τὸ μαλακὸν ξύλον καὶ οὕτως ὁ ἀλιεὺς προσερχόμενος παραλαμβάνει τὴν ἄγρην του εὐκολώτατα.

Μέχρις ἐπ' ἐσχάτων ἡ διὰ θαλάσσης εἰς Σιθρίαν μεταβάσις ἐνομιζέτο πρᾶγμα δυσκολώτατον ἂν μὴ ἀδύνατον, τοῦλάχιστον κοπιωδέστατον. Ἄλλ' ὁ σουηδὸς καθηγητῆς Νορδενσκιöld διὰ τῶν ἀνακαλύψεων του κατέστησε τὸν εἰς Σιθρίαν πλοῦν εὐκολώτατον σχετικῶς. Ὅσονοῦπω δὲ ἰδρύεται μεταξὺ τῆς δυτικῆς Ἰνδίας καὶ τῶν βορείων τῆς Σιθρίας ἐμπορικὴ διὰ θαλάσσης τακτικὴ συγκοινωνία.

Αἱ εφημερίδες τῆς Βερώνης ἀφηγοῦνται ὡς ἐξῆς ἐκδίκησιν χελιδόνων, ἢν μάρτυρες αὐτόπται βεβαιούσι· Πυργίτης εἰσηλθεν εἰς φωλεὰν χελιδόνος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἐχθρὸν συνῆψε πρὸς αὐτὸν μάχην δεινὴν καὶ αἱματηράν. Ἄλλὰ τέλος ὁ πυργίτης ὑπερίσχυσε καὶ ἐξέβαλε τῆς φωλεᾶς τῆς τὴν χελιδόνα κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἄλλ' ἡ χελιδὼν ἀφ' οὗ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐξηφανίσθη, ἐπανῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τάγματος χελιδόνων. Οἱ δὲ παρατυχόντες εἶδον τότε θέαμα παράξενον. Πᾶσαι αἱ χελιδόνες εἶχον τὸ βάρφος τῶν πλήρες χόματος, ἐπιπεσοῦσαι δὲ κατεκάλυψαν τὴν φωλεὰν διὰ τοῦ χόματος θάψασαι τὸν πυργίτην ζωντανὸν, δικαίως οὕτω τιμωρηθέντα.

Πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ περὶ τὸν Βεσοῦβιον σιδηροδρόμος ὅμοιος τῷ ἐν Ἑλλάτι ἀνερχομένῳ εἰς τὸ ὄρος Ριγί. Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου δύναται πᾶς τις ἀνερχόμενος νὰ φθάσῃ ἀκόπως εἰς τὸν κρατῆρα. Τὸ μήκος τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ ἔσται 840 μέτρων. Ὁ δ' ἐπὶ τοῦ ὄρους σταθμὸς ἔσται 420 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ ἐκάστη σιδηροδρομικὴ ἀμαξία ἔχει μηχανήμα τελευταίας ἐφευρέσεως δι' οὗ ἡ ἀμαξοστοιχία ἴσταται εὐθύς.

Ἡ παγκόσμιος ἐτησίᾳ σταφιδοπαραγωγὴ ὑπερβαίνει τὰ 3 ἑκατομμύρια σατῆρων. Ἡ Ἑλλὰς παράγει κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως 1,345,000 σατ.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Προκειμένου νὰ θέσῃ τὸν ἐν βαρβίλοις οἶνον εἰς φιάλας, ἐκλεξοῦν τοιαύτας ὅσον ἐνεσσι βαθέος πρασίνου χρώματος. Αἱ τοιοῦτου χρώματος φιάλαι καλλιτεροῦσαι τὸν οἶνον.